

JAMES ROLLINS

BUDE MINULOST STAČIT K ZÁCHRANĚ BUDOUCNOSTI?

POSLEDNÍ ORÁKULUM

POSLEDNÍ ORÁKULUM

JAMES ROLLINS

POSLEDNÍ ORÁKULUM

Přeložil Zdik Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3
jako elektronickou knihu.
Copyright © 2008 by James Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Last Oracle*
(Published by HarperCollins Publisher, New York)
přeložil © 2009, 2018 Zdík Dušek
Redakce textu: Tomáš Toula
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2009 Bohumil Fencel
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Třetí vydání v českém jazyce

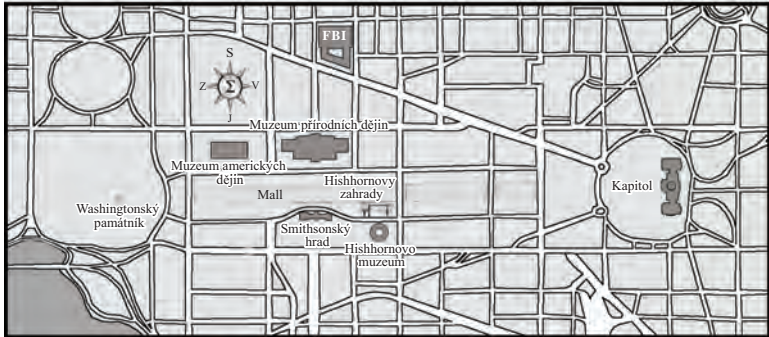
ISBN 978-80-7595-116-8 (pdf)

Shay a Bryceovi,
protože oba válíte

PODĚKOVÁNÍ

Psaní románu sice možná zahajuje okamžik inspirace, ale do konečného produktu takovou inspiraci dovede podpora lidí z autorova okruhu. V poslední knize jsem vyjádřil vděčnost fantastickému týmu snů u HarperCollinse, který mi poskytuje nejcennější vedení a odborné rady. Nyní bych rád napsal pár slov o jednotlivých spisovatelích ve skupině, jejímž jsem členem od počátku své kariéry (když jsem psal hrozné povídky, které jsou nyní bezpečně pohřbené na mém zadním dvorku) a díky jejichž radám a kritice jsem se stal lepším autorem. Nejprve děkuji Penny Hillové, Stevu a Judy Preyovým a Davu Murrayovi, na které kladu ty nejtěžší nároky, když potřebuji v hodině dvanácté nějaké nápady. Pak tu je jádro skupiny, které se mnou bylo od samého začátku: Caroline Williamsová, Chris Crowe, Lee Garrett, Jane O'Rivaová, Michael Gallowglas a Denny Grayson. Nedávno se k nám připojila nová krev, jež neustále vnáší čerstvé pohledy: Leonard Little, Kathy L'Ecluseová a Scott Smith. Nakonec musím zmínit jednoho gentlemana, který se mezitím přestěhoval na opačný konec země, ale zaslouží si speciální poděkování jako přítel, učitel a kolega: Dave Meek. Kromě toho při mně neustále stojí Carolyn McCrayová a David Sylvian, kteří mě nepřestávají pohánět k větším výšinám. Také bych chtěl poděkovat J. A. Konrathovi, autorovi vynikající série o Jacku Danielsovi, za to, že mi pomohl v okamžiku krize, Jotu J. Kamlanimu za pomoc v oboru chladných zbraní a Anthonymu Ossa-Richardsonovi za osobní pomoc s dějními Delf. Pokud jde o ústřední motiv tohoto románu, chtěl bych obzvláště poděkovat Temple Grandinové, autorce knihy *Animals in Translation (Zvířata v překladu)*, za inspiraci a za to, že mi dovolila, abych ji citoval. A konečně děkuji čtyřem lidem, kteří hrají zásadní roli při všech úrovních přípravy nové knihy: své editorce Lysse Keuschové, její kolegyni May Chenové, a svým dvěma agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. Jako vždy musím zdůraznit, že veškeré chyby ve faktografii nebo v detailech padají plně na má bedra.

NATIONAL MALL – Washington, D. C.

Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

Naše největší požehnání k nám přichází stejnou cestou
jako šílenství, jež je tedy božským darem.

– SOKRATES, O DELFSKÉM ORÁKULU

Staří Řekové se svým panteonem bohů neochvějně věřili v sílu prorocství. Uctívali ty, kteří dokázali číst zlá znamení v kozích vnitřnostech, viděli budoucnost ve stoupajícím dýmu z obětních ohňů, i ty, kteří předpovídali nadcházející události podle hodu kostmi. Největší vážnost však patřila jediné osobě: tajemnému delfskému orákulu.

Téměř po dvě tisíciletí obývala posloupnost pečlivě střežených žen Apollonův chrám na svazích hory Parnasu. V každé generaci usedla na věštecký trůn jediná žena a přijala jméno Pýthie. V transu vyvolaném různými omamnými výpary odpovídala na otázky ohledně budoucnosti – od světských po ty nejhlubší filozofické.

Mezi její obdivovatele patřily největší osobnosti řecké i římské historie: Platon, Sofokles, Aristoteles, Plutarchos, Ovidius. Uctívali ji dokonce i první křesťané. Michelangelo ji zachytil na stropě Sixtinské kaple, jak předpovídá příchod Krista.

Byla však Pýthie šarlatánkou, která obluzovala davy dvojznačnými odpověďmi? Ať už je pravda jakákoliv, jedna věc je jasná. Díky úctě králů a dobyvatelů její prorocství měnila běh lidských dějin.

Ačkoliv je mnoho okolností kolem života těchto dávných věštkyň zahaleno tajemstvím a legendami, na světlo světa se vynořila jedna skutečnost. V roce 2001 archeologové a geologové objevili pod Parnasem podivné uspořádání geologických vrstev, jímž pronikají plynné uhlovodíky včetně etylenu, který dokáže vyvolávat transu podobné stavy

euforie a halucinací – jde tedy o ony výpary zmiňované v historických záznamech.

Přestože tím věda odhalila jedno z Pýthiínských tajemství, hlavní otázka zůstává nezodpovězena:

Skutečně orákula předpovídala budoucnost? Nebo se jednalo o boží šílenství?

Člověče, poznej sám sebe a poznáš všehomír i bohy.

– NÁPIS V DELFSKÉM CHRÁMU

ROK 398 N. L.
HORA PARNAS
ŘECKO

Přicházeli ji zabít.

Stála v krytém sloupořadí chrámu a chvěla se ve své tenké říze, již tvořil jednoduchý pruh přepásaného bílého plátna. Ranní chlad však nebyl důvodem, proč cítila mráz až v morku kostí.

Po svazích hory Parnas pod ní kráčel průvod s pochodněmi jako ohnivá řeka. Kráčel po kameny vydlážděné stezce Posvátné cesty, která stoupala serpentínami k Apollonovu chrámu. Postup davu doprovázelo bušení mečů o štíty – jednalo se o římskou legii o síle pěti set mužů. Cesta se vinula kolem památných rozvalin a dávno vyloupených pokladů. Vše, co mohlo shořet, bylo spáleno.

Nad sutinami tančily odlesky plamenů, které vytvářely iluzi lepších časů, dob zašlé slávy tohoto místa: pokladnice přetékané zlatem a drahými kameny, velké množství soch vytesaných těmi nejlepšími umělci, zástupy lidí, kteří se shromažďovali, aby vyslechli prorocká slova věštkyně.

To už však neplatilo.

V minulém století přivedli Delfy k úpadku pronikající Galové i pustošící Thrákové, ale nejvíce ze všeho zapomnění. O slova orákula mělo zájem čím dál méně lidí: pastýř koz, kterého zajímala manželčina věrnost, či námořník, který chtěl slyšet nějaká dobrá znamení před cestou přes Korintský záliv.

Nastával konec věků a konec delfské věštírny. Po třiceti letech proctví se stane poslední nositelkou odvěkého jména Pýthie.

Poslední delfské orákulum.

S tímto břemenem však šla ruku v ruce i poslední povinnost.

Pýthie se obrátila k východu, kde se objevovaly první známky svítání. *Ach, kéž by růžolící Eos, bohyně úsvitu, přiměla Apollona, aby si pospíšil se svými čtyřmi oři zapřaženými do slunečního kočáru.*

Jedna z Pýthiínských sester vykročila z chrámu za ní. „Paní, odejděte s námi,“ prosila mladá dívka. „Ještě není pozdě. Pořád můžeme uprchnout s ostatními do výše položených jeskyní.“

Pýthie jí konejšivě položila dlaň na rameno. Během noci utekly ostatní ženy do kamenitých hor, kde je ochrání Dionýsovy jeskyně. Na Pýthii tu však čekal poslední úkol.

„Paní, nezbývá čas na poslední proroctví.“

„Musím ho pronést.“

„Pak to učiňte hned. Než bude příliš pozdě.“

Pýthie se odvrátila. „Musíme počkat na rozbřesk sedmého dne. Tak se stane.“

Při západu slunce Pýthie zahájila přípravy. Vykoupala se ve stříbrném prameni Castilie, napila se z pramene Kassotis a na černém mramorovém oltáři před chrámem spálila listy vavřínu. Držela se přesně rituálu, stejného jako první Pýthie před tisíci lety.

Tentokrát však očistou neprošla jen sama věstkyně.

Po svém boku měla dívku, sotva starší než dvanáct let.

Tak malé děvče a tak podivné.

Dítě jednoduše stálo nahé ve vodě pramene, zatímco je starší žena omývala a natírala vonnou masťou. Nepromluvilo ani slovo a stálo s předpaženou rukou, na které opakovaně svíralo a otvíralo prsty, jako kdyby se pokoušelo chytit něco, co vidělo jen ono samo. Jaký bůh seslal na to děvče takové utrpení a přitom ji současně obdaroval takovým požehnáním? To by jistě nedokázal ani Apollon. Přesto slova tohoto dítěte před třiceti dny mohla pocházet jedině od bohů. Slova, která se rozšířila a zažehla ohně, jež nyní stoupaly k Delfám.

Ach, kéž by sem to dítě nikdy nepřivedli.

Pýthie by spokojeně nechala Delfy upadnout v zapomnění. Vzpomněla si na slova pronesená jednou předchůdkyní, již po staletí mrtvou – na neblahé znamení.

Císař Augustus se otázal její dávno mrtvé sestry: „Proč orákulum ztichlo?“

Její sestra odvětila: „Jeden hebrejský chlapec, bůh, který vládne požehnaným, mě vyzývá, abych opustila tento příbytek...“

Ta odpověď se ukázala být pravým proroctvím. Kristův kult se rozšířil natolik, že pohltil celou říši a zničil naděje na návrat starých časů.

Pak jí před měsícem přivedli na práh onu dívku.

Pýthie odvrátila pohled od ohňů a podívala se ke svatostánku, vnitřní svatyni Apollonova chrámu. Děvče čekalo uvnitř.

Byl to sirotek ze vzdáleného města Chios. Lidé sem v minulosti často nosili takové děti, aby přenechali břímě za jejich výchovu sestrám. Většina z nich byla odmítnuta. Zůstat směly jen ty nejdokonalější dívky: s rovnými končetinami, jasným pohledem a bez poskvrny. Apollon by pro svého věšteckého ducha nikdy nepřijal druhořadou schránku.

Když tedy sestry našly toto nahé dítě na schodech chrámu, Pýthie mu sotva věnovala pohled. Děvče bylo zanedbané, mělo rozčuchané vlasy a po celém těle jizvy od neštovic. Hlouběji v jeho nitru však Pýthie vycítila cosi *jiného*. Dívka se kolébala sem a tam a dokonce i její oči zíraly kupředu, aniž by něco viděly.

Její pěstouni tvrdili, že dívka má v sobě boží dar. Že dokáže jediným letmým pohledem spočítat počet oliv na stromě a že pouhým dotykem ruky pozná, kdy bude ovce rodit jehně.

Po vyslechnutí těchto příběhů Pýthiin zájem vzrostl. Zavolala na děvče, aby se k ní připojilo ve vchodu do chrámu. Dívka poslechla, ale pohybovala se bez vlastní vůle, jako kdyby ji postrkoval vítr. Pýthie ji musela stáhnout rukou dolů, aby si sedla na vrchní schod.

„Řekneš mi svoje jméno?“ zeptala se hubeného dítěte.

„Jmenuje se Anthea,“ odpověděl jeden z pěstounů pod schodištěm.

Pýthie nespouštěla pohled z dívky. „Antheo, víš, proč tě sem přivedli?“

„Tvůj dům je prázdný,“ zamumlalo konečně dítě do země.

Aspoň tedy umí mluvit. Pýthie se ohlédla k vnitřku chrámu. Uprostřed hlavní síně hořel oheň. Momentálně byl skutečně prázdný, ale zdálo se, že dívčina slova znamenají víc.

Snad za to mohlo její chování. Tak zvláštní, tak *nepřítomné*, jako kdyby stála jednou nohou v tomto světě a druhou za jeho hranicemi.

Dítě vzhledlo svýma jasně modrýma očima, plnýma nevinnosti, které tak kontrastovaly s tím, co jí splynulo ze rtů.

„Jsi stará. Brzy zemřeš.“

Její pěstoun se jí zpod schodů pokusil pokárat, ale Pýthie jenom jemně odpověděla. „Všichni nakonec zemřeme, Antheo. Tak to na světě chodí.“

Děvče zavrtělo hlavou. „Ten hebrejský chlapec ne.“

Její oči se vpily do Pýthiiných. Pýthii se zjezily chloupky na předloktí. Tu dívku zjevně naučili katechismus Kristova kultu a jeho krvavého kříže. Jenže ta slova... Ta jejich podivná intonace...

Ten hebrejský chlapec...

Připomnělo jí to osudovou předpověď dávné předchůdkyně.

„Přijde ale další,“ pokračovalo děvče. „Další chlapec.“

„Další chlapec?“ Pýthie se naklonila blíž. „Kdo? Odkud?“

„Z mých snů.“ Dívka si přejela dlaní po uchu.

Pýthie vycítila, že se v děvčeti skrývají hlubiny, do nichž se dosud nikdo neodvážil nahlédnout. Ponořila se do nich. „Kdo je ten chlapec?“ zeptala se.

To, co dítě proneslo v další chvíli, vyvolalo mumlání shromážděného davu – i oni poznali rouhání, když nějaké slyšeli.

„Je to bratr toho hebrejského chlapce.“ Dítě se pevně chytilo lemu Pýthiina roucha. „V mých snech hoří... a všechno spálí. Nic nezůstane. Dokonce ani Řím.“

V uplynulém měsíci se Pýthie pokoušela dozvědět o této zkáze víc. Přijala dívku mezi své sestry, ale dítě se uzavřelo do sebe a oněmělo. Přesto existoval jeden způsob, jak zjistit něco dalšího.

Pokud mělo děvče skutečně dar božího požehnání, pak síla Apollonova dechu – jeho věštické výpary – možná uvolní to, co se skrývá za dívčinou podivností.

Ale je na to dost času?

Ze zasnění ji vytrhl dotyk na lokti. Pýthie se vrátila do přítomnosti. „Paní, slunce...“ naléhala mladší sestra.

Pýthie se otočila k východu. Východní oblohu osvětlovala záře věštící brzký východ slunečního kotouče. Zdola k nim doléhal křik římské legie. Zvěst o dívce se rozšířila. Předpovědi zkázy se dostaly daleko, dokonce až ke sluchu samotného císaře. Císařský posel požadoval, aby bylo dítě odesláno do Říma, a označil je za posedlé demony.

Pýthie odmítla. Bohové dopravili dívku k jejímu prahu, k Apollonovu chrámu. Pýthie se jí nevzdá, aniž by si ji nejprve nevyzkoušela, aniž by jí nepoložila několik otázek.

Ranní oblohu na východě zbarvily první sluneční paprsky.

Rozbřesk sedmého dne sedmého měsíce.

Čekaly dost dlouho.

Otočila se k římským vojákům zády. „Pojď. Musíme si pospíšet.“

Vrátila se do nitra chrámu. I tady ji přivítaly plameny, ale zde vyzařovaly vítané teplo z posvátného ohniště. Dvě z jejích starších sester stále pečovaly o oheň – byly už příliš staré na to, aby šplhaly do Dionýsových jeskyní.

Vděčně na ně kývla a odspěchala kolem ohniště.

V zadní části chrámu vedlo schodiště k podzemní svatyni, kam směly vstoupit pouze ty, které sloužily samotnému orákulu. Při sestupu se mramor změnil ve vápenec. Schody končily v malé jeskyni, kterou před dávnými věky objevil pastýř koz, jenž nedaleko od jejího vchodu padl pod silou Apollonových sladce vonících výparů a podlehl podivným viděním.

Vydrží tento dar ještě jedno svítání?

Pýthie našla čekající dítě uvnitř. Dívka měla na sobě albu, která jí byla příliš velká, a seděla se zkříženýma nohama za bronzovou trojnožkou, podpírající posvátný omfalos, vyklenutý kámen, který reprezentoval pupek světa a střed vesmíru.

Jedinou další ozdobou v místnosti bylo vyvýšené sedadlo na třech nohách, které stálo nad přirozenou puklinou v podlaze. Přestože byla Pýthie zvyklá na Apollonovy výpary, vůně mandlových květů stoupající ze země jí opět omámila.

Boží všudypřítomný duch, jeho prorocký dar.

„Je čas,“ řekla své mladší sestře, která ji následovala dolů. „Přiveď ke mně to dítě.“

Pýthie přešla kolem trojnožky a usedla na své místo nad puklinou v zemi. Omývaly ji stoupající výpary Apollonova dechu. „Pospěš si.“

Mladá sestra zvedla dítě a položila je Pýthii do klína. Pýthie dívkou jemně pohupovala jako matka novorozenětem, ale děvče nijak nereagovalo.

Pýthie už cítila účinky výparů stoupajících z pukliny pod ní. V končetinách vnímala známé mravenčení a začínalo ji mírně pálit hrdlo. Právě do ní vstupoval Apollon. Začal se jí kalit zrak.

Dítě bylo menší a podléhalo účinkům božího dechu rychleji.

Hlava se mu zvrátila nazad a poklesla mu víčka. Apollonovu přítomnost jistě nevydrží dlouho. Má-li však být nějaká naděje, musí děvčeti položit tu otázku.

„Dítě,“ pronesla Pýthie, „pověz nám víc o tom chlapci a zhoubném osudu, který ti pošeptal. Kde povstane?“

Tenké dívčiny rty se pohnuly. „Povstane ze mne. Z mých snů,“ zašeptala. Drobné prsty našly Pýthiinu ruku a stiskly ji.

Z dívčinych úst se linula další slova. „Tvůj dům je prázdný..., tvé prameny vyschly. Vytryskne však nový prorocký pramen.“

Pýthie stiskla dívku pevněji. Chrám upadal už příliš dlouho. „Nový pramen.“ V hlase jí zazněla naděje. „Tady v Delfách?“

„Ne...“

Pýthii se zrychlil dech. „Odkud tedy vytryskne?“

Dívčiny rty se pohnuly, ale neozval se žádný zvuk.

Zatřásla s ní. „Odkud?“

Děvče zvedlo malátnou paži a položilo si ruku na břicho.

Současně s dotykem Pýthii přemohlo vidění, v němž z dívčina břicha, z jejího lůna, tryská stříbrná voda. Nový pramen. Ale jednalo se opravdu o Apollonovo vidění, nebo jen o odraz jejích vlastních nadějí?

Její omámením se prořízl výkřik. Do jeskyně dolehla ozvěna hrubých hlasů. Od schodů se k ní připotácela jakási postava. Byla to jedna ze stařen, které udržovaly oheň. Držela si dlaň u ramene. Zpod ruky jí prýštila rudá krev a mezi prsty vyčníval černý šíp.

„Příliš pozdě,“ vykřikla stařena a zhroutila se na kolena. „Římané...“

Pýthie slyšela její slova, ale zůstávala ponořená do transu. Viděla, jak z dívky vyvěrá pramen nové věštecké síly. Zároveň však cítila kouř z římských pochodní. Do vidění jí pronikl dým a krev. Stříbrný pramen získal odstín tmavého šarlatu a vinul se dál do budoucnosti.

Děvče jí náhle na klíně ochablo, zcela přemožené božím duchem. Pýthie sledovala vidění a spatřila, jak se tmavý pramen zhmotňuje do černé postavy... do stínu nějakého chlapce. Za ním se objevily plameny.

V hlavě jí znovu zazněla dívčina předpověď.

Bratr toho hebrejského chlapce... ten, který sežehne svět plamenem.

Pýthie držela bezvládnou dívku v náručí. V dívčině věštbě zněla předzvěst zkázy a současně i náznak spásy. Možná by bylo nejlepší, kdyby ji nechala císařské legii a jednou provždy se zbavila oné nejisté budoucnosti. Shora k ní doléhaly mužské hlasy. Není úniku. Jen ve smrti.

Stále však měla před očima ono vidění.

Apollon poslal toto dítě právě jí.

Vytryskne nový pramen.

Zhluboka se nadechla a pojala do sebe Apollonova ducha.

Co musím udělat?

★

Římský setník prošel síní. Měl svoje rozkazy. Zabít dívku, která hovořila o zániku říše. Minulou noc zajal jednu ze služek v chrámu. Když ji nechal zbičovat – a předtím, než ji dal svým mužům –, prozradila, že dívka je stále v chrámu.

„Přineste pochodně!“ vykřikl. „Prohledejte všechna zákoutí!“

Pohyb v zadní části síně ho přiměl, aby se otočil – a tasil meč.

Ze stínů schodiště vedoucího dolů se vynořila žena. Vypotácela se nejistě a omámeně kupředu. Byla celá v bílém a na hlavě měla věnec z vavřínových snítek.

Věděl, kdo před ním stojí.

Delfské orákulum.

Setník potlačil náhlou vlnu strachu. Jako mnozí z vojáků stále potají provozoval staré rituály. Dokonce i obětoval býky Mithrovi a koupal se v jejich krvi.

Přesto však nad obzor stoupalo nové slunce.

A nedalo se nijak zastavit.

„Kdo se opovažuje znesvětit Apollonův chrám?“ zavolala na ně.

Setník na sobě cítil pohledy všech svých mužů a vyrazil k ženě. „Přiveď tu dívku!“ přikázal.

„Je pryč. Dokonce i mimo váš dosah.“

Setník věděl, že to není možné. Chrám byl obkliččen.

Starost ho přesto přiměla, aby udělal další krok vpřed.

Věštkyně mu zastoupila cestu ke schodům a pozvedla dlaň k jeho hrudnímu plátu. „Nejsvětější svatyně je zapovězená všem mužům.“

„Císaři nikoliv. A já jednám podle jeho rozkazu.“

Odmítla se pohnout. „Neprojdeš.“

Setník měl svoje rozkazy, které mu s pečeti císaře Theodosia předal osobně císařův syn Arcadius. Staří bohové měli být umlčeni a jejich chrámy strženy. Po celé říši, včetně Delf. Pak obdržel ještě jeden pokyn.

Poslechně ho.

Zabořil věštkyni meč až po rukojeť do břicha. Zalapala po dechu. Padla mu kolem ramen jako při mileneckém objetí. Hrubě ji od sebe odstrčil.

Na zbroj a na podlahu stekla její krev.

Věštkyně se zhroutila na mramor a poté se překulila na bok. Chvějící se rukou sáhla do kaluže vlastní krve a položila do ní dlaň. „Nový pramen...“ zašeptala, jako kdyby se jednalo o nějaký slib.

Pak její tělo ochablo. Byla mrtvá.

Setník ji překročil a s taseným mečem sestoupil po schodišti do malé, slepě končící jeskyně. V černé kaluži krve tu leželo tělo stařeny, zastřelené šípem. Vedle pukliny v podlaze bylo převržené křeslo na třech nohách. Rozhlédl se po místnosti a otočil se kolem dokola.

Nemožné.

Místnost byla prázdná.

BŘEZEN 1959

KARPATY

RUMUNSKO

Major Jurij Rajev vystoupil z ruského vojenského nákladního auta a seskočil na rozježděnou prašnou cestu. Chvěly se mu nohy. Opřel se o zelená kovová dvířka oprýskaného vozu, kterému v duchu děkoval a zároveň ho i proklínal. Od týdenní cesty vysoko do hor ho pořád bolela páteř a měl pocit, jako kdyby mu nerovný terén uvolnil z čelistí všechny stoličky. Přesto byl vděčný, že ho silné vozidlo dopravilo vzhůru po kamenitých serpentínách a zaplavených silnicích až k tomuto izolovanému zimnímu táboru.

Ohlédl se přes rameno, když na zem dopadla zadní rampa a z korby seskákali vojáci v černobílých uniformách. Jejich zimní oděv splýval se sněhem a žulou hustě zalesněných hor. V nížině se dosud jako nevlídní duchové převalovala hustá mlha.

Muži kleli a podupávali nohama. Vyšlehlo několik záblesků ohně, jak vojáci odhazovali a zašlapávali cigarety. Dva z nich s cvaknutím odjistili kalašnikovky. Představovali ale pouze zadní hlídku, která měla za úkol nikoho nepouštět dovnitř.

Jurij se otočil kupředu, když k němu připochoďoval jeho zástupce, poručík Dobrickij. Jednalo se o podsaditého Ukrajince s poďobaným obličejem a zlomenýmnosem, rovněž oblečeného do zimní maskovací uniformy. Kolem jeho očí byly stále patrné zarudlé kruhy od sněžných brýlí.

„Majore, pane, tábor je zajištěn.“

„Jsou to oni? Ti, které hledáme?“

Dobrickij pokrčil rameny a nechal rozhodnutí na Jurijovi. Už za sebou měli jeden falešný poplach, když přepadli zimní tábor zpola vyhladovělých chudáků, kteří se jen tak tak živilí lámáním kamene.

Jurij se zachmuřil. Tyhle rozeklané, zalesněné hory jako by tu přetrvávaly z jiného období, snad až z doby kamenné. Bujely tu pověry a chudoba. Zároveň ale představovaly dokonalý úkryt pro ty, kteří si nepřáli být nalezeni.

Jurij vykročil ke straně a prohlížel si zatačku na uježděné cestě, která tu sloužila jako silnice. První vozidla rozbrázdila sněh a smísila ho s bahnem, které leželo pod ním. Mezi stromy si Jurij všiml dvacítky motocyklů IMZ-Ural s postranními vozíky obsazenými ozbrojenými vojáky. Těžké motorky sem vystoupaly jako první, zajistily celou oblast a odřízly únikové trasy.

K tomuto odlehlému místu je přivedly zvěsti a vynucená svědectví. Přesto ale museli ještě propátrávat krajinu a podpálit několik statků, aby rozvázali příležitostně neochotné jazyky. Jen málokdo byl ochoten mluvit o karpatských Romech, zejména kvůli příběhům, jež se vyprávěly o tomto konkrétním odříznutém klanu, příběhům o *strigoi* a *moroi*. O zlých duchách a čarodějnicích.

Už je konečně našel?

Poručík Dobrickij přešlápl z nohy na nohu. „Co dál, majore?“

Jurijovi neušel trpký úšklebek, který zvlnil Ukrajincovy rty. Jurij měl sice hodnost majora sovětské armády, ale nebyl voják. Byl o hlavu menší než Dobrickij, měl zakulacené břicho a těstovitý obličej. Naverbovali ho na Leningradské státní univerzitě a na svou pozici vystoupal přes vědeckou odnož vojska. V osmadvaceti letech už vedl biofyzikální laboratoř ve Státním ústavu kontroly nad lékařskými a biologickými výzkumy.

„Kde je kapitán Martovová?“ zeptal se Jurij. Představitelka vojenské zpravodajské služby Sovětského svazu se od poručíka vzdalovala jen zřídka a horlivě na vše dohlížela.

„Čeká na nás u vstupu do tábora.“

Dobrickij se namáhavě vydal rozbředlým středem cesty. Jurij přešel ke straně, kde byla půda dosud zmrzlá a kde se dalo postupovat snadněji. Za poslední zatačkou poručík ukázal k táboru schovanému pod převislými skalami a mezi černými lesy.

„Cikáni,“ odfrkl si Dobrickij. „Jak jste přikázal.“

Ale je to ten správný romský klan?

Cikánské vozy byly pomalovány vybledlými odstíny zelené a černé barvy a jejich kola byla stejně vysoká jako Jurij. Část barvy oprýskala

a odloupala se, takže odhalovala křiklavější odstíny vespod, jež připomínaly šťastnější doby. Dřevěné vozy byly zasypány sněhem a po stranách lemovány rampouchy. Okénka pokrývala vrstva ledu. Začernalé jámy označovaly stará ohniště. Na dvou místech dosud plály ohně s plameny vysokými jako nejvyšší vůz. Z jednoho vozu po rozebrání na podpal nezůstalo víc než kostra.

Několik koní s prohnutými hřbety stálo po straně v přístřešku z nahromaděných kamenů a prken a všelo hlavy k zemi. Táborem se loudalo pár koz a ovcí.

Vojáci celé místo obklíčili. Tu a tam leželo mrtvé tělo v roztrhaných šatech a kožešinových kabátech. Živí nevypadali o mnoho lépe. Vojáci je vytáhli z vozů a stanů na otevřené prostranství.

Z tábora zněly výkřiky, jak Jurijovi muži sháněli poslední zajatce. Zaznělo několik dávek z automatických zbraní. Kalašnikovy. Jurij si prohlížel uboze vypadající shromážděné. Některé z žen klečely a vzlykaly. Snědí muži propalovali nezvané vetřelce pohledy. Většina byla zkrvavená, zraněná a měla zlomené končetiny.

„Kde jsou všechny děti?“ zeptal se Jurij.

Odpověď se ozvala z druhé strany, jasná a ostrá jako led pokrývající tyto hory. „Zabarikádované v kostele.“

Jurij se otočil k nové mluvčí. Kapitán Savina Martovová, zpravodajská důstojnice jejich mise. Měla na sobě černý kabát s kapucou lemovanou kožešinou a její černé vlasy byly stejného odstínu jako lem z kůže ruského vlka.

Zvedla štíhlou paži k prudkému svahu za vozy a stany. Zdálo se, že se jedná o jedinou zdejší pevnou stavbu, vybudovanou z místních kamenů, takže splývala s okolními skálami.

„Děti byly uvnitř, ještě než jsme sem dorazili,“ dodala Savina.

Dobrickij přikývl. „Určitě slyšeli blížící se motorky.“

Savina se podívala na Jurije. V zelených očích jí tančily odlesky ranního slunce. Zpravodajská důstojnice měla vlastní úkoly. Právě ona dodala Jurijově ústavu výzkumné dokumenty, zápisníky a stohy dat z koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau, konkrétně práce doktora Josefa Mengeleho, označovaného v táboře jako „Anděl smrti“.

Po přečtení těch materiálů měl Jurij několik ošklivých nočních můr. Bylo dobře známo, že doktor Mengele na věznicích prováděl strašlivé experimenty, ale tohoto netvora nejvíce ze všeho fascinovali Romové

a zejména jejich děti. Rozdával jim sladkosti a čokoládu a ony mu říkaly „strýček Pepe“. Chtěl tím však jen dosáhnout toho, aby lépe spolupracovaly. Nakonec je nechal všechny povraždit – ovšem ještě předtím mezi nimi objevil jedinečná dvojčata.

Dvě jednovaječné sestry, Sašu a Mínu.

Jurij četl se směsí úžasu a hrůzy.

Mengele do svých poznámek pečlivě zaznamenával všechno: jejich věk, rodinnou anamnézu i rodokmen. Mučil jejich rodinu a příbuzné, aby odhalil další detaily, které poté potvrdil pokusy s dvojčaty. Snažil se v experimentech postupovat co nejrychleji, ale jak se blížil konec války, byl nucen pokus předčasně ukončit. Obě děvčata zabil injekcí fenolu do srdce.

Ke konci pak Mengele dal průchod svému zklamání stručným postesknutím.

Wenn ich nur mehr Zeit gehabt hätte...

Kéž bych měl víc času...

„Jste připraven?“ zeptala se Savina Jurije.

Přikývl.

Spolu s poručíkem a dalším vojákem se vydali do tábora. Jurij obešel tělo ležící obličejem dolů v kaluži zamrzlé krve.

Před nimi se objevil kostel. Jednalo se o kamennou stavbu bez oken s jedinými zavřenými dveřmi z otesaných silných trámů, pobitých mědí. Budova připomínala spíše pevnost než kostel.

U dveří stáli dva vojáci s beranidlem.

Dobrickij se podíval na Jurije.

Jurij přikývl.

„Vyražte je!“ přikázal ostře poručík.

Muži se rozmáchli beranidlem a udeřili jím do dveří. Dřevo popraskalo. Vydrželo ještě dva další nárazy. Konečně se dveře s hromovým lupnutím otevřely.

Jurij se Savinou vykročili kupředu.

Temné nitro kostela osvětlovaly malé petrolejové lampy. Při obou stěnách stály lavice směřující k vyvýšenému oltáři. Mezi lavicemi se krčily podivně tiché děti všech věků.

Jurij si je cestou k oltáři pozorně prohlížel. Mnohé z nich byly různě znetvořené: trpěly mikrocefalií, zakrslostí či měly rozštěpy rtů. Jednomu dítěti zcela chyběly ruce. *Příbuzenské křížení*. Jurijovi přeběhl po

zádech mráz. Není divu, že se místní lidé těchto Romů báli a vyprávěli příběhy o zlých duchách a nestvůrách.

„Jak poznáte, jestli to jsou ty správné děti?“ zeptala se Savina s jasným znechucením.

Jurij ocitoval z výpovědi jednoho člověka, kterého Mengele nechal mučit: „Doupě *šovihani*.“ Místo, kde se dvojčata narodila, bylo tajemstvím, jež Romové střežili od časů, kdy vznikly jejich klany.

„Jsou to ony?“ naléhala Savina.

Jurij potřásl hlavou. „Nevím.“

Šel blíž k dívce, která seděla před oltářem. K hrudi si tiskla hadrovou panenku a na sobě měla jen o něco lepší šaty než ona hračka. Jurij si všiml, že toto dítě vypadá dokonale, jako kdyby se mu vyhnuly všechny defekty. V chabém světle na něj jasně svítily křišťálově modré oči.

Mezi Romy velká vzácnost.

Jako u těch dvojčat, Saši a Míny.

Jurij si před děvčetem klekl. Zdálo se, že si ho dívka nevšímá. Její pohled pronikal skrz něj. Cítil, že je s ní něco v nepořádku, možná ještě víc než u jasně patrných tělesných deformit.

Ačkoliv se dívčiny oči nezaostřily, zvedla k němu ruku. „*Unči Pepe*,“ hlesla tenkým hláskem.

V Jurijovi se vzedmul strach. *Strýček Pepe*. Přezdívka Josefa Mengeleho. Používaly ji všechny cikánské děti. Tyto děti ale byly příliš mladé na to, aby někdy spatřily koncentrační tábor.

Jurij hleděl do jejích prázdných očí. Ví snad to děvče, co Jurij a jeho výzkumný tým zamýšlí? Jak by mohlo? Pronásledovala ho Mengeleho slova:

Kéž bych měl víc času...

To nebude Jurijův problém. Jeho skupině se dostane tolik času, kolik bude potřeba. Zařízení už se stavělo. Daleko od zvědavých pohledů.

Savina k němu přikročila blíž. Potřebovala slyšet odpověď.

Jurij znal pravdu: poznal ji v okamžiku, kdy se podíval tomu děvčeti do tváře. Přesto váhal.

Savina se dotkla jeho lokte. „Majore?“

Nebylo pro něj cesty zpět, a tak přikývl, přestože věděl, jakou hrůzu tím rozpoutá. „*Da*. Tohle jsou *šovihani*.“

„Jste si jistý?“

Jurij opět přikývl, ale nespouštěl zrak z modrých očí dítěte před sebou.

Sotva slyšel, jak Savina rozkazuje poručíkovi: „Odvedte děti do vozů. Zabijte všechny ostatní.“

Jurij neprotestoval. Věděl, proč sem přijeli.

Dítě pořád drželo nataženou ruku. „*Unči Pepe*,“ zopakovalo.

Vzal dívčiny drobné prsty do svých. Nedalo se to nijak popřít.

Ano, to jsem já.

PRVNÍ DÍL

1. kapitola

SOUČASNOST

5. ZÁŘÍ, 13.38

WASHINGTON

Nestává se každý den, aby vám někdo zemřel v náručí.

Velitel Gray Pierce právě přecházel park National Mall, když ho zastavil ten bezdomovec. Gray už tak měl špatnou náladu, protože právě ukončil jednu hádku a kráčel vstříc další. Polední horko jeho podráždění jen vystupňovalo. Byl obvyklý washingtonský parný den pozdního léta, s rozpálenými budovami a chodníky. Gray měl na sobě džíny, bavlněné tričko a přes ně modré sako. Odhadoval, že jeho tělesná teplota vystoupala ze středně k rádně propečené.

Ze vzdálenosti půl bloku si všiml vychrtlé postavy, která na něj mávala. Bezdomovec byl oblečený do pytlovitých kalhot vyhrnutých nad kotníky, takže odhalovaly odřené, zpola zavázané vojenské boty. Hrbil se pod zmuchlaným sakem od obleku. Gray viděl, že mužův nepřestěný plnovous prokvétají stříbrné nitky. Bezdomovec se kolem sebe rozhlížel zarudlýma, kalnýma očima.

Takoví žebráci zde nebyli ničím ojedinělým, zejména poté, co o víkendu skončily oslavy Dne práce. Turisté se vrátili ke svým normálním životům, policejní oddíly se stáhly do místních barů a uklidové čtyři uvedly ulice do původního stavu. Jako poslední tu zůstávali ti, kteří stále hledali nějaké drobné, jež mohly zapadnout do puklin v chodníku, a propátrávali popelnice, jestli v nich nenajdou lahve nebo plechovky, jako krabi, kteří obírají poslední kousky masa ze starých kostí.

Gray se tulákovi nevyhýbal a pokračoval po Jefferson Drive k cíli své cesty, Smithsonskému hradu. Dokonce se muži podíval do očí, jednak aby zvěřil hrozící riziko, a jednak aby odhadl, o jaký typ žebráka jde. Jakkoliv se mezi nimi občas vyskytl podvodník, který měl do naprosté

nuzoty daleko, většina lidí se na ulici dostala kvůli smůle, alkoholové či drogové závislosti nebo různým druhům duševních nemocí. A značnou část z nich tvořili veteráni ozbrojených složek. Gray se odmítal dívat jinam – a možná právě to rozjasnilo bezdomovcův pohled.

Gray pod špínou a vráskami zaznamenal ulehčení a naději. Muž se nyní vydal přímo k němu. Snad se obával, že jeho kořist zmizí v hradu dřív, než se k ní dostane. Třásl se mu nohy. Byl zjevně opilý nebo trpěl následky opilství.

Natáhl ke Grayovi ruku s otevřenou dlaní.

Jednalo se o univerzální gesto – od brazilských chudinských čtvrtí po uličky Bangkoku.

Pomozte mi. Prosím.

Gray sáhl do saka pro peněženku. Mnozí se domnívali, že je naivka, když podléhá takovému žebrání. *Jenom si za to koupí chlast nebo drogy.* Bylo mu to jedno. Nechtěl se stavět do pozice soudce. Stála před ním lidská bytost, která potřebovala pomoc. Vytáhl peněženku. Když tě někdo požádá, pomůžeš mu. To bylo jeho heslo. A na jisté úrovni taková dobročinnost snad poslouží i Grayovi, když ukonejší provinilost, jež byla pevně ukotvena v hlubinách jeho duše.

A stálo to jenom jeden nebo dva dolary.

To není špatný obchod.

Podíval se do peněženky. Samé dvacetidolarovky. Právě si vybral hotovost v bankomatu u stanice metra. Pokrčil rameny a vytáhl bankovku s tváří Andrewa Jacksona.

No dobře, někdy je to o trochu dražší.

Zvedl hlavu v okamžiku, kdy se oba muži setkali. Gray už bezdomovci podával peníze, když si uvědomil, že mužova dlaň není prázdná. Ležela na ní zašlá mince přibližně o velikosti padesáticentu.

Gray se zamračil.

To bylo poprvé, co se nějaký bezdomovec pokoušel platit *jemu*.

Než stačil pochopit, co se děje, muž se na něj skácel, jako kdyby ho někdo postrčil zezadu. Ústa se mu otevřela překvapením. Gray muže reflexivně zachytil.

Byl lehčí, než Gray očekával. Vypadalo to, že pod sakem jeho tělo tvoří jen kosti a kůže. Grayovi přejela po tváři kostnatá ruka, sálající horečkou. Pociťl neurčitou obavu z nákazy, ale nepouštěl muže, který mu ochabl v pažích.

Pohnul levou paží a dotkl se rozšiřující se vlhké skvrny na bezdomovcových zádech. Přes prsty mu vyteklo několik pramínků.

Krev.

Gray se instinktivně otočil ke straně a i s mužem v náruči skočil z chodníku. Náraz zmírnila tráva, na niž dopadli.

Další výstřely Gray neslyšel – ale viděl, jak z místa, kde stál, vyšlehly dva záblesky způsobené odrazem kulek od betonu. Nezastavoval a překulil se dál, až za kovovou a betonovou ceduli umístěnou na trávníku před Smithsonským hradem, vysokou do pasu. Skrčil se za ní i se starcem. Na ceduli stálo: SMITHSONSKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM.

Gray rozhodně informace potřeboval.

Jako například tu, kdo po něm střílí.

Pevná cedule stála mezi ním a parkem a poskytovala mu dočasný úkryt. Deset metrů od něj se lákavě otvíral postranní vstup do Smithsonského hradu. Samotná budova se tyčila nad ním, se všemi věžemi a věžičkami z červeného pískovce, dovezeného z marylandského Seneca Creeku. Byl to skutečný normanský hrad a opravdová pevnost. Bezpečí se nacházelo pouhých pár kroků od něj, ale při běhu přes otevřené prostranství by se vystavil na milost onomu odstřelovači.

Gray místo toho vytrhl z pouzdra na zádech pistoli – Sig Sauer P229. Ne že by viděl nějaký cíl. Přesto si ji připravil pro případ, kdyby došlo k bezprostřednějšímu útoku.

Bezdomovec vedle Graye zasténal. Záda měl celá od krve. Gray zavrtil hlavou nad další ranou osudu, která toho chudáka potkala. Ten ubožák si chtěl vyžebrot nějaké peníze a místo toho dostal do zad kulku, která byla jistě určena Grayovi.

Ale kdo se ho pokouší zabít? A proč?

Muž zvedl mátožně ruku a přerývaně sípal. Podle umístění zranění a množství krve náboj zasáhl ledviny, což pro tak oslabeného člověka představovalo smrtelnou ránu. Bezdomovec se natáhl ke Grayově stehnu. Otevřel prsty a upustil minci, kterou dosud svíral. Mince se odrazila od Grayovy nohy a dopadla na trávu.

Poslední dar.

Část dobročinnosti splacena.

Poté mužova paže zcela ochabla a hlava mu klesla na Grayovo rameno. Gray v duchu zaklel.

Promiň, příteli.

Druhou rukou vytrhl mobil, otevřel jej a palcem stiskl tlačítko rychlé předvolby. Volaný se okamžitě ozval.

Gray vyslal na ústřední velitelství nouzový signál.

„Pomoc už je na cestě,“ odpověděl ředitel. „Vidíme vás na kameře před hradem. Je tam plno krve. Jste zraněný?“

„Ne,“ řekl Gray stručně.

„Zůstaňte na místě.“

Gray se nedohadoval. Zatím se neozvaly žádné další výstřely. Do cedule nenarazily žádné kulky. Existovala slušná naděje, že střelec utekl. Přesto si Gray netroufal pohnout se – dokud nedorazí pomoc.

Uklidil mobil do kapsy a zvedl z trávy starcovu minci. Byla těžká, silná a hrubě vyražená. Nepřítomně přešel prstem po jejím povrchu. Žebračkovou krví, kterou měl na prstech, ji vyleštil. Objevil se obraz stavby, která vypadala jako řecký nebo římský chrám se šesti pilíři pod štítem střechy.

Co to sakra znamená?

Uprostřed mince se skvělo jediné písmeno.

Gray zíral na řecký symbol Σ .

Sigma.

V matematice tento symbol představoval součet všech částí, ale zároveň se jednalo o znak organizace, pro kterou Gray pracoval: Sigma Force, elitní skupina bývalých příslušníků zvláštních sil, kteří si doplnili vzdělání ve vědeckých oborech a sloužili jako tajná vojenská odnož Agentury pro rozvoj pokročilých obranných systémů (DARPA).

Gray se podíval k hradu. Ústředí Sigmy se nacházelo přímo pod základy Smithsonského hradu v bývalých bunkrech z druhé světové války. Šlo o dokonalé umístění v blízkosti vládních budov, Pentagonu a řady soukromých i národních laboratoří.

Znovu se soustředil na minci a náhle si uvědomil svůj omyl. To nebylo řecké písmeno Σ , ale pouze velké E. V panice se přehlédl a mozek si sám doplnil kontury toho, na co Gray právě myslel.

Sevřel minci v dlani.

Je to jenom E.

Nebyl to první případ z poslední doby, kdy Gray viděl spojitosti tam, kde žádné neexistovaly – alespoň podle jeho kolegů. Už měsíc pátral po nějakém potvrzení předpokladu, že jeho ztracený přítel, Monk Kokka-

lis, může být naživu. Zatím ale přes využití veškerých zdrojů Sigmy narazil na samé slepé uličky.

Honba za přeludy, poznamenal Painter Crowe po prvních týdnech.

Možná měl pravdu.

Dveře u hradu se rozletěly dokořán a ven vyběhl tucet černých postav s pozvednutými zbraněmi přiloženými k ramenům.

Pomoc je tu.

Pohybovali se opatrně, ale nikdo na ně nevystřelil.

Rychle dospěli ke Grayovi a vytvořili kolem něj obrannou hráz.

Jeden z nich si klekl k bezdomovci a otevřel lékařskou brašnu, připravený poskytnout mu zdravotní pomoc.

„Myslím, že to je k ničemu,“ poznamenal Gray.

Zdravotník zkontroloval starci pulz a potvrdil Grayův odhad.

Byl mrtvý.

Gray se zvedl na nohy.

Překvapilo ho, když v postranním vchodu spatřil svého šéfa, Paintera Crowea. Ředitel na sobě neměl sako a vyhrnul si rukávy košile. Právě s napjatým výrazem vyběhl ze dveří. Byl sice o deset let starší než Gray, ale přesto se pořád hýbal jako šlachovitý vlk. Zřejmě usoudil, že hrozí minimální riziko. Nebo, podobně jako Gray, jednoduše vycítil, že odstřelovač už utekl.

Co ale nechápal na výrazu *práce v kanceláři*?

Painter k němu přistoupil v okamžiku, kdy se z dálky ozvalo houkání sírén. „Pověřil jsem místní policii, ať uzavře National Mall,“ řekl úsečně.

„Už bude pozdě.“

„Pravděpodobně ano. Experti přes balistiku ale odhadnou trajektorii kulky a zjistí, odkud útočník střílel. Sledoval vás někdo?“

Gray zavrtěl hlavou. „Nikoho jsem si nevšiml.“

Viděl, jak ředitel zkoumavě hledí k parku. Kdo by se pokoušel zabít Graye? Na jejich vlastním prahu. Jednalo se o jasné varování, ale před čím? Od poslední mise v Kambodže se Gray aktivně neúčastnil žádné další operace.

„Už jsme odvezli vaše rodiče do bezpečí,“ poznamenal Painter. „Jen v rámci předběžné opatrnosti.“

Gray vděčně přikývl, i když si dokázal představit, že to jeho otce nepotěšilo. Ani jeho matku. Sotva se zotavili z krutého únosu před dvěma měsíci.

Když tedy pominulo bezprostřední nebezpečí, Gray obrátil svou pozornost na řešení otázky, kdo po něm mohl střílet – a ještě důležitější otázky, *proč*. Jedna možná odpověď se okamžitě dostala do popředí: nemá to souvislost s jeho současným vyšetřováním? Nevadí někomu jeho pátrání po kamarádově osudu?

Přestože si útok vyžádal lidský život, v Grayovi náhle vyklíčila naděje.

„Pane řediteli, nemohla by ta vražda...“

Painter zvedl ruku, aby Graye umlčel, a ustaraně svraštil obočí. Klekl si na koleno vedle bezdomovce a opatrně k sobě otočil jeho tvář. Po chvíli s přimhouřenýma očima vstal. Zdálo se, že jeho starosti se ještě prohloubily.

„Co se děje, pane?“

„Myslím, že cílem jste nebyl vy, Grayi.“

Gray střelil pohledem k chodníku a vzpomněl si na jiskry, jež odlétaly od odrazů kulek za jeho patami.

„Nebo alespoň ne primárním cílem,“ pokračoval ředitel. „Odstřelovač vás možná chtěl eliminovat jen jako svědka.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

Painter kývl k mrtvému tělu. „Toho muže znám.“

Gray ohromeně zamrkal.

„Jmenuje se Archibald Polk a byl profesorem neurologie na MITU.“

Gray přešel nevěřicným pohledem mužův zevnějšek, nezdravou bleďost, špínu i neupravený plnovous, ale ředitel mluvil naprosto přesvědčeně. Jestli je to pravda, přišly na toho chlápka opravdu těžké časy.

„Jak mohl, u všech čertů, skončit takhle?“ zeptal se.

Painter se narovnal a zavrtěl hlavou. „Nevím. Neviděli jsme se deset let. Důležitější otázka ovšem zní: Proč by ho někdo chtěl zabít?“

Gray hleděl na bezdomovcovu tělo a poopravil svoje hodnocení situace. Při zjištění, že sám nebyl cílem útoku, měl cítit úlevu, ale pokud se Painter nemýlil, pak Grayovo vyšetřování nemá s vraždou nic společného.

Znovu se v něm vynořila zlost – spolu s jistým pocitem odpovědnosti.

Ten muž zemřel v jeho náručí.

„Určitě měl namířeno sem,“ zahučel Painter a podíval se na hrad. „Aby mě navštívil. Jenže proč?“

Gray si vzpomněl na mužovo poslední naléhavé gesto a natáhl před sebe zkrvavenou dlaň se starobyrou mincí. „Možná vám chtěl dát tohle.“

14.02

V dále zněly sirény a postarší muž pomalu kráčel po Pennsylvania Avenue. Na sobě měl zaprášený šedý oblek, v jedné ruce nesl opotřebované cestovní zavazadlo a za druhou vedl malé děvče. Devítileté dítě bylo oblečené do šatů stejné barvy jako mužův oblek. Tmavé vlasy mělo z bledé tváře stažené červenou stuhou. Naleštěné černé střevíčky dívce poskvřňovaly zaschlé cákance bláta z hřiště, kde si hrála, než si ji před chvilkou muž vyzvedl.

„Našel jsi svého přítele, tati?“ zeptala se rusky.

Stiskl jí dlaň a odpověděl unaveně. „Ano, našel jsem ho, Sašo. Ale nezapomínej, zlatíčko, tady mluvíme anglicky.“

Při jeho pokárání zašoupala botama a poté pokračovala: „Byl rád, že tě vidí?“

Muž si připomněl pohled do hledáčku odstřelovací pušky a pád těla oběti.

„Ano, to byl. Docela ho to překvapilo.“

„Můžeme už jet domů? Martě se po mně stýská.“

„Brzy.“

„Jak brzy?“ zeptala se trucovitě a podrbala se za uchem. V tmavých vlasech se na místě, kde se poškrábala, zaleskl kov.

Pustil ji a něžně jí oddálil ruku od ucha. Pohlídl ji po hlavě a urovnal jí vlasy. „Ještě zbývá jedna zastávka a pak zamíříme domů.“

Blížili se k Desáté ulici. Napravo se tyčila budova, ošklivá krabice z betonových bloků, které se někdo pokusil ozdobit řadou vlajek. Muž se vydal ke vchodu.

To je jeho cíl.

Velitelství FBI.

15.46

Z Grayovy skříňky se ozvalo bzučení.

Spěšně k ní vyrazil, až málem uklouzl po mokré podlaze. Byl čerstvě osprchovaný a na sobě měl jen ručník omotaný kolem pasu. Poté, co seznámil ředitele Crowea s podrobnostmi ohledně střelby, se odebral do šatny na nejspodnějším podlaží Sigmy. Dal si krátkou sprchu a pak si

hodinu zacvičil v posilovně s činkami. Cvičení mu trochu pomohlo v relaxaci.

Ne však úplně.

Nejprve se musí dozvědět nějaké konkrétní odpovědi v záležitosti té vraždy.

Dospěl ke skřínce, otevřel dveře a popadl mobil, který vibroval na dně kovového prostoru. Určitě mu volá ředitel Crowe. Jakmile přístroj zvedl, chvění ustalo. Nestihl to. Podíval se na číslo a zamračil se. To nebyl Painter Crowe.

Na displeji si přečetl: R. Trypol.

Málem zapomněl.

Kapitán Ron Trypol z Námořní zpravodajské služby.

Kapitán dohlížel nad záchrannou operací u indonéskeho ostrova Pusat. Dnes se měl Grayovi ozvat, aby ho seznámil se svým názorem na vyzvednutí potopené lodi *Paní moře*. Na místě už byly dvě ponorky, které prohledávaly vrak a okolní oblast.

Gray měl ale k zájmu o tuto akci osobnější důvody.

U ostrova Pusat byl naposledy spatřen jeho přítel a kolega Monk Kokkalis. Právě ho stahovala pod hladinu těžká síť, do níž se zamotal. Kapitál Trypol souhlasil s tím, že se poohlédne po Monkově těle. Kapitán byl dobrým přítelem a bývalým spolupracovníkem Monkovy manželky Kat Bryantové. Dnes ráno Gray zašel do národního centra Námořní zpravodajské služby v marylandském Suitlandu v naději, že se dozví nějaké novinky. Bryskně ho odmítli a řekli mu, ať počká do konce pátrací akce. Proto také měl namířeno sem: chtěl požadovat po řediteli, aby zatlačil na námořnictvo.

Se zahanbeným uzarděním Gray stiskl tlačítko zpětného volání a přiložil si telefon k uchu. Zatímco čekal na spojení, klesl na lavičku a hleděl na skříňku přímo naproti. Černými písmeny vyvedenými na kousku lepicí pásky přes ni stálo jméno jejího majitele.

KOKKALIS.

Ačkoliv byl Monk určitě po smrti, nikdo nechtěl tu pásku odstranit. Jednalo se o symbol němé naděje, byť v Monkův návrat věřil jen Gray.

Dlužil to svému kamarádovi.

Monk stoupal po jednotlivých příčkách Sigmy spolu s Grayem. Přijali ho od Zelených baretů ve stejnou dobu, kdy Graye vytáhli z věznice v Leavenworthu, kde si odpýkával trest za napadení nadřízeného důstoj-

níka během své služby u armádních rangerů. Rychle se spřátelili a vytvořili v Sigmě podivnou dvojku. Monk měřil jen sto šedesát centimetrů a připomínal pitbulla s vyholenou lebkou, na rozdíl od Grayovy vyšší a štíhlejší postavy. Skutečné rozdíly však sahaly hlouběji než k pouhému vzhledu. Monkova dobrácká povaha postupně zjemnila nekompromisní ocel Grayova srdce. Nebýt Monkova přátelství, Gray by jistě byl nakonec ze Sigmy vyhozen právě tak jako předtím od rangerů.

Gray si představil svého bývalého partnera. Během let spolu prošli nesčetnými nesnázemi a Monk měl po celém těle řadu jizev a zacelečných ran, jimiž to mohl dokázat. Při jedné misi dokonce přišel o levou ruku, kterou mu nahradili umělou protézou. Gray stále slyšel přítelův hlasitý smích... i tichou naléhavost jeho hlasu. Monk měl IQ génia a vystudoval obor soudního lékařství.

Jak mohl někdo tak skvělý a plný života odejít? Ztratit se beze stopy?

V telefonu se konečně ozvalo klapnutí. „Kapitán Ron Trypol,“ řekl nějaký hlas.

„Kapitáne, tady je Gray Pierce.“

„Á, veliteli. Výborně. Doufal jsem, že si s vámi dnes odpoledne promluví. Nemám moc času před další schůzkou.“

Gray z kapitánova tónu cítil, že se nedozví žádné dobré zprávy. „Kapitáne?“

„Přejdu hned k věci. Dostal jsem rozkaz k ukončení pátrání.“

„Cože?“

„Podařilo se nám najít dvacet dva těl. Podle zubů nepatřilo ani jedno z nich vašemu příteli.“

„Jenom dvacet dva?“ I podle zdrženlivých odhadů se jednalo jen o nepatrný zlomek počtu obětí.

„Já vím, veliteli. Další úsilí ale znesnadňuje mimořádná hloubka a tlak vody. Celé dno laguny je prošpikováno jeskyněmi a lávovými tunely, které se táhnou na míle daleko ve spleťtém bludišti.“

„Přesto, když...“

„Veliteli,“ přerušil ho kapitán rázně. „Předevčírem jsme přišli o jednoho potápěče. Měl ženu a dvě děti.“

Gray zavřel oči. Dobře si uvědomoval, jak taková ztráta bolí.

„Prohledávání těch jeskyní jen ohrožuje životy dalších mužů. A kvůli čemu?“

Gray stále mlčel.

„Veliteli Pierci, předpokládám, že jste neobdržel žádný další záhadný vzkaz?“

Gray si povzdychl.

Když usiloval o kapitánovu spolupráci, pověděl mu o jediném vzkazu, který obdržel... alespoň možná. Došlo k tomu pár týdnů po Monkově zmizení. Po událostech na ostrově se podařilo zachránit jen jeho protézu, nejmodernější ukázkou biotechnologie inženýrů v DARPA, k níž patřilo i bezdrátové ovládání na dálku. Když Gray nesl protézu na Monkův pohřeb, její prsty začaly vytukávat chabý signál S.O.S. Trvalo to jen pár vteřin a tukání slyšel pouze Gray. Poté protéza znehybněla. Technici ji prohlédli a dospěli k závěru, že se s největší pravděpodobností jednalo jen o nějaký zkrat. Digitální paměť neukazovala žádný příchozí signál. Byla to jenom porucha. Nic víc. Elektronický duch ve stroji.

Gray se přesto odmítal vzdát – ačkoliv míjel týden za týdnem.

„Veliteli?“ řekl Trypol.

„Ne,“ připustil Gray neochotně. „Žádný další vzkaz.“

Trypol se odmlčel a poté pokračoval o něco pomaleji. „Pak zřejmě nastal čas, abychom celou věc odložili, veliteli. Pro dobro všech zúčastněných.“ Hlas mu mírně zjihl. „A co Kat? Manželka vašeho přítele? Co si o tom všem myslí ona?“

Touto otázkou kapitán dloubl do bolavého místa. Gray si přál, aby býval Kat nikdy neříkal o tom, co viděl. Ale jak jí to mohl tajit? Monk byl její manžel a měli spolu malou holčičku, Penelopu. Přesto však možná udělal chybu. Kat vyslechla Grayova slova se stoickým výrazem. Stála v černých pohřebních šatech, rovná jako pravítko, a s očima vpadlýma žalem. Věděla, že jde jen o chabou naději. Podívala se na Penelopu v automobilové sedačce na zadním sedadle černé limuzíny a poté opět přenesla pohled na Graye. Neřekla ani slovo, jen krátce zavrtěla hlavou. Nemohla se chytat takového stébka. Nepřežila by, kdyby měla Monka ztratit podruhé. Zničilo by ji to v okamžiku, kdy se dosud nevzpamatovala z první ztráty. A musela brát ohled na Penelopu, na její vlastní kousek Monka. Skutečný, z masa a kostí. Ne nějaká přízračná naděje.

Chápal ji. A tak pokračoval v pátrání na vlastní pěst. Od toho dne s Kat nemluvil. Jednalo se o nevyslovený, vzájemný pakt. Nechtěla od něj nic slyšet, dokud se celá záležitost nějak nevyřeší, ať tak, či onak. Grayova matka s ní i s malým dítětem trávila řadu odpolední. Netušila nic o onom S.O.S., ale cítila, že je s Kat něco v nepořádku.

Jako kdyby ji něco pronásledovalo, tak ji matka popisovala.

A Gray věděl, o co jde.

Přes svoje rozhodnutí ze dne pohřbu se Kat přece jen chytila onoho stébla naděje. Její srdce nedokázalo odmítnout to, co se její mysl pokusila odsunout stranou. A ta naděje ji mučila.

Už kvůli ní a kvůli Monkově rodině si Gray musel připustit krutou pravdu.

„Děkuju vám za snahu, kapitáne,“ zahučel.

„Udělal jste, co bylo ve vašich silách, veliteli. Na to nezapomeňte. Nakonec ale člověk musí jít dál.“

Gray si odkašlal. „Je mi líto, že jste přišel o svého člověka, pane.“

„Nápodobně.“

Gray položil telefon a dlouhou chvíli zůstával nehybně stát. Konečně přistoupil k protější skřínce a položil dlaň na kovový povrch, studený jako hrob.

Promiň.

Uchopil roh lepicí pásky a strhl ji.

Skončil s honěním duchů.

Sbohem, Monku.

16.02

Painter otáčel starou mincí na desce svého stolu. Sledoval, jak se od ní odrážejí stříbrné záblesky, a soustředil se na záhadu, kterou mince symbolizovala. Z laboratoře mu ji vrátili zhruba před hodinou. Četl podrobnou zprávu. Zjišťovali, jestli na ní nejsou nějaké otisky prstů; kov, z něhož byla vyrobena, i povrchovou vrstvu špíny analyzovali hmotnostní spektrometrií a pořídili řadu fotografií včetně několika snímků stereomikroskopem. Mince už se otáčela pomaleji a nakonec spadla plochou na mahagonový stůl. Po důkladném vyčištění z jejího povrchu jasně zářil obraz dávného chrámu.

Řecký chrám podpíraný šesti dórskými pilíři.

Uprostřed chrámu spočívalo jediné velké písmeno.

E

Řecký znak pro *epsilon*.

Na druhé straně minci zdobila bysta ženy se slovy DIVA FAUSTINA. Podle zprávy z laboratoře už alespoň původ mince nepředstavoval záhadu.

Ale co měla společného...

Interkom na Painterově stole zabzučel. „Řediteli Crowe, dorazil velitel Pierce.“

„Výborně. Pošlete ho dál, Brante.“

Dveře se otevřely a Painter si přisunul laboratorní zprávu o něco blíž. Vešel Gray s mokřými, čerstvě učesanými vlasy. Převlékl si zkrvavené oblečení a měl na sobě zelené tričko s nápisem ARMY, černé džíny a kotníkové sportovní boty. Painterovi nešel Grayův zachmuřený výraz ani jakési odhodlání v jeho šedomodrých očích. Dokázal odhadnout důvod. Po vlastních kanálech se už dozvěděl o rozhodnutí Úřadu námořního zpravodajství.

Pokynul Grayovi, ať si sedne.

Jakmile se Gray posadil, střelil pohledem po minci na stole a v očích se mu zableskla zvědavost.

Dobře.

Painter posunul minci ke Grayovi. „Veliteli, vím, že jste požádal o trvalé zproštění služby, ale byl bych rád, kdybyste se ještě zhostil vyšetřování tohoto případu.“

Gray se nepohnul, aby minci převzal. „Mohu vám nejdřív položit jednu otázku, pane?“

Painter přikývl.

„Ten mrtvý muž, ten profesor...“

„Archibald Polk.“

„Zmínil jste se o tom, že byl na cestě sem. Že vás šel navštívit.“

Painter znovu přikývl. Tušil, kam toto vyptávání povede.

„Takže profesor Polk znal Sigmu? Přestože je k takové vědomosti třeba nejvyššího bezpečnostního prověření, on o naší organizaci věděl?“

„Ano. V jistém smyslu.“

Gray nakrčil obočí. „V jakém smyslu?“

„Archibald Polk Sigmu vymyslel.“

Painter pocítil mírné uspokojení z toho, jak překvapeně se Gray zatvářil. Potřeboval s ním trochu oťrást. Gray se v křesle narovnal.

Painter zvedl ruku. „Odpověděl jsem na vaši otázku, Grayi, takže teď byste vy měl odpovědět na moji. Ujmete se toho případu?“

„Poté, co mi toho profesora zastřelili přímo před očima, chci znát odpovědi stejně jako kdokoliv jiný.“

„A co vaše... vedlejší aktivity?“

Gray bolestně přimhouřil oči. Ztvrdly mu rysy, jako kdyby se v něm cosi sevřelo. „Předpokládám, že už jste o tom slyšel, pane.“

„Ano. Námořnictvo zastavilo další pátrání.“

Gray se zhluboka nadechl. „Sledoval jsem všechny stopy. Připouštím, že víc už toho udělat nemůžu.“

„Myslíte si, že je Monk pořád naživu?“

„Já... já nevím.“

„A dokážete s tím žít?“

Gray se mu podíval do očí a neuhýbal pohledem. „Budu muset.“

Painter uspokojeně přikývl. „Promluvme si tedy o té minci.“

Gray natáhl ruku a zvedl minci ze stolní desky. Otáčel ji v prstech a zkoumal její čerstvě očištěný povrch. „Podařilo se vám o ní něco zjistit?“

„Něco ano. Jedná se o římskou minci z druhého století. Podívejte se na tu ženu z rubové strany. To je Faustina starší, manželka římského císaře Antonina Pia. Byla patronkou osiřelých děvčat a financovala mnohé ženské charitativní spolky. Také ji fascinovalo sesterství Sibyl, věštkyní z jednoho řeckého chrámu.“

Painter pokynul Grayovi, ať minci otočí. „To je ten chrám na druhé straně. Chrám v Delfách.“

„Mluvíme tu o delfských orákulech? O těch věštkyních?“

„Přesně tak.“

Ve zprávě na Painterově stole byl i list papíru o oněch věštkyních a o tom, jak vdechovaly halucinogenní výpary, aby mohly odpovídat na otázky týkající se budoucnosti. Jejich odpovědi však nepředstavovaly pouhé věštby – tyto ženy měly velký vliv na události starověkého světa. Během tisíce let sehrály jejich předpovědi roli při osvobození otroků, položení základů západní demokracie a přijetí posvátnosti lidského života. Podle některých byla jejich slova zásadně důležitá při vzestupu Řecka z věku barbarství k moderní civilizaci.

„Ale co to velké E v centru chrámu?“ zeptal se Gray. „Předpokládám, že jde o řecký symbol epsilon.“

„Ano. Ten také pochází z delfského chrámu, kde se nacházelo pár mystických nápisů: *Gnóthi seauton*, což se překládá jako...“

„Poznej sám sebe,“ doplnil Gray.

Painter přikývl. Musel si připomenout, že Gray dobře zná starověké filozofické systémy. Když ho Painter přijímal z věznice v Leavenworthu, Gray právě studoval chemii a taoismus. Právě jedinečnost jeho mysli Paintera hned od začátku zaujala. Grayova osobitost měla ovšem i svoje nevýhody. Gray nebyl vždycky dobrým týmovým hráčem, jak prokázal i v uplynulých týdnech. Je dobře, že se podařilo obrátit jeho pozornost k přítomnosti.

„A pak tu bylo i ono tajemné *E*,“ pokračoval Painter a kývl k minci. „Našli ho vyryté přímo ve vnitřní svatyni chrámu.“

„Ale co znamená?“

Painter pokrčil rameny. „To nikdo neví. Dokonce to nevěděli ani staří Řekové. Historikové už od časů starořeckého učence Plutarcha o jeho významu jen spekulují. V současné době převažuje názor, že kdysi existovala dvě písmena, G a E, jež reprezentovala bohyni Země Gaiu. První delfský chrám byl postaven právě k počtě Gaii.“

„Přesto, když je ten význam tak nejasný, proč ho na minci vůbec zobrazovali?“

Painter přesunul zprávu přes stůl. „Tady se dočtete víc. Časem se delfské *E* stalo symbolem pro věštecký kult. Objevuje se v celých dějinách, včetně obrazu *Vysvěcení* Nicolase Poussina, kde je znázorněno nad Kristovou hlavou, když Kristus předává Petrovi klíče od nebeské brány. Symbol údajně označuje období velké a převratné změny světa, obvykle způsobené jediným člověkem, ať už by šlo o delfské orákulum nebo o Ježíše Nazaretského.“

Gray nechal papíry na stole a potřásl hlavou. „Jenže jak to všechno souvisí s tím mrtvým mužem?“ Zvedl znovu stříbrnou minci. „Je vzácná? Stojí za to, aby pro ni někdo zabíjel?“

Painter zavrtěl hlavou. „Nijak zvlášť. Má jen středně vysokou cenu, nic světoborného.“

„Proč tedy...“

Přerušilo ho zabzučení interkomu. „Pane řediteli, omlouvám se za vyrušení,“ ozval se z reproduktoru hlas Painterova asistenta.

„Co se děje, Brante?“

„Přijal jsem naléhavý hovor od doktora Jenningse z patologické laboratoře. Žádá o okamžité videopojení.“

„Dobře. Přepojte mi ho na první monitor.“

Gray si stoupl, aby odešel, ale Painter mu pokynul, ať zůstane, a oto-

čil se v křesle. V jeho kanceláři, zřízené v podzemním bunkru, chyběla okna, místo nich však měl na stěnách tři velké plazmové obrazovky coby svá soukromá okna do vnějšího světa. Momentálně byly sice černé, ale levý monitor se se zablikáním probudil k životu.

Naskočil výhled do jedné z laboratoří patologie. V popředí stál doktor Malcolm Jennings. Šedesátiletý šéf výzkumného oddělení Sigmy měl na sobě chirurgický plášť a tvář mu chránilo průhledné plexisklo. Za ním bylo vidět obvyklé prostředí pitevny: betonové podlahy, řada digitálních přístrojů a uprostřed tělo spočívající na stole, momentálně zakryté přehozem.

Profesor Archibald Polk.

Bylo třeba vyřídít pár telefonátů, aby jeho tělo uvolnili z místní márníce a mohli ho převést do Sigmy, ale Malcolm Jennings měl pověst vynikajícího soudního patologa.

Podle jeho ponurému výrazu bylo ovšem něco v nepořádku.

„Co se děje, Malcolme?“

„Musím to tělo dát do karantény.“

Painterovi se nelíbilo, jak to zní. „Hrozí nebezpečí nákazy?“

„Ne, ale něco rozhodně hrozí. Ukážu vám to.“ Jennings zmizel z obrazu, ale nadále slyšeli jeho hlas. „Měl jsem podezření už po předběžné prohlídce. Objevil jsem lysiny po vypadaných vlasech, erodovanou zubní sklovinu a popáleniny na kůži. I kdyby ho nezastřelili, tipnul bych si, že během pár dní stejně zemře.“

„Jak to myslíte, Malcolme?“ zeptal se Painter.

Patolog ho zřejmě neslyšel. Objevil se znovu v záběru kamery, ale tentokrát v silnější zástěře a s přístrojem, k němuž byla připojená černá hůlka.

Gray vstal a přistoupil blíže k monitoru.

Doktor Jennings mávl hůlkou nad mrtvým tělem. Z přístroje se okamžitě ozval výbuch zuřivého cvakání. Patolog se otočil čelem ke kameře.

„To tělo je radioaktivní.“

2. kapitola

5. ZÁŘÍ, 17.25

WASHINGTON

Gray kráčel po chodníku před Smithsonským hradem. Po levici měl National Mall, nyní kvůli vedru prakticky liduprázdný.

Policejní páska za ním stále ohraničovala místo, kde došlo k odpolední vraždě. Vyšetřovatelé už sice okolí prohledali, ale pořád tu stál na stráži uniformovaný policista.

Gray se vydal východním směrem po Jefferson Drive. V patách mu kráčel velký osobní strážce, kterého se Gray snažil ze všech sil ignorovat. Nežádal o žádnou ochranu, a zejména ne od tohoto muže. Dotkl se hrdelního mikrofonu a tiše oznámil. „Našel jsem stopu.“

Z bezdrátového sluchátka v uchu se ozvalo zapraskání statické elektřiny, v němž Painterova odpověď zcela zanikla. Gray si zasunul sluchátko hlouběji. „Zopakujte to,“ řekl.

„Můžete ji sledovat?“ zeptal se Painter Crowe.

„Ano..., ale nevím jak dlouho. Je hodně slabá.“ S momentálním plánem postupu přišel Gray. Podíval se na přístroj, který držel v ruce: přenosný detektor radioaktivity. Halogenem vyplněná trubice Geiger-Müllerova počítače byla dostatečně citlivá, aby zachytila stopové množství záření, zejména když ji nastavili na konkrétní izotop, stroncium 90, který našli v Polkově těle. Gray doufal, že po nešťastném profesorovi zůstalo nějaké zbytkové záření jako radiologický ekvivalent pachové stopy. A zdálo se, že to opravdu funguje.

„Snažte se, Grayi. Jakékoliv informace ohledně místa, kde se profesor zdržoval během posledních dnů, nám mohou pomoci. Už jsem telefonoval jeho dceři, ale nepodařilo se mi ji zastihnout.“

„Půjdu po téhle stopě, kam až to půjde.“ Gray pokračoval v chůzi po chodníku a nespouštěl oči z detektoru. „Ozvu se, jakmile něco objevím.“

Ukončil hovor a krácel podél parku. Po dalším půlbloku domů signál náhle odumřel. Se zaklením se zastavil, o pár kroků se vrátil a vrazil do bodyguarda za sebou.

„Sakra, Pierci,“ zabručel jeho strážce. „Zrovna jsem si vypucoval boty.“

Gray se ohlédl přes rameno na horu svalů, která se za ním tyčila. Joe Kowalski, bývalý námořník, měl na sobě sportovní bundu a kalhoty, které mu sotva stačily. Vlasy si holil na délku strniště a nos měl křivý od dávné zlomeniny, takže ze všeho nejvíc připomínal ostříhanou gorilu nacpanou do pomačkaných lidských šatů.

Kowalski se shýbl a rukávem bundy vrátil botě ztracený lesk. „Za tyhle jsem vysolil tři stovky. Je to dovoz z Anglie. Musel jsem si speciálně objednat svoji velikost.“

Gray povytáhl obočí a vzhlédl od svého přístroje.

Kowalski si zřejmě uvědomil, že na sebe prozradil víc, než chtěl. Po tváři se mu rozlily rozpaky. „No dobře. Mám rád boty. No a co? Měl jsem rande, ale... no..., odvolala to.“

Chytrá holka.

„Je mi to líto,“ řekl Gray nahlas.

„No..., aspoň nejsou poškrábaný,“ odpověděl Kowalski.

„Je mi líto, že se na vás vykašlala ta žena.“

„Aha. No jo.“ Pokrčil rameny. „Její minus.“

Gray se neobtěžoval další diskusí, obrátil svou pozornost zpátky k detektoru a pomalu se otočil kolem vlastní osy. Když udělal krok doprava, znovu stopu zachytil. Uhýbala stranou od chodníku a mířila přes travnatý park. „Tudy.“

Profesorova stopa je zavedla přes Zahradu soch naproti Hirshhornově muzeu. Gray následoval Polkovy kroky do stinné, níže položené oázy a opět ven. Za zahradou stopa pokračovala kolem právě skládaných stanů mediální události v podobě Dne práce.

Gray se ohlédl k níže položené zahradě a v duchu si promítl profesoru trasu. „Snažil se držet mimo dohled.“

„Nebo mu bylo prostě jenom vedro,“ odušil Kowalski a otřel si zpočené čelo.

Gray se rozhlédl. Na západě mířil k palčivému slunci Washingtonův památník, na východě se zase tyčila kopule Kapitolu.

Potřeboval odpovědi, a tak bez dalšího váhání vykročil. Digitální čísla na displeji přístroje s každým krokem klesala.

Za parkem Gray spěšně přešel Madison Drive a znovu zachytil stopu u vstupu do dalšího parku. Signál zesílil, když se Gray přiblížil k husté houštině svídy. Vedle záhonu hortenzií dosahujících Grayovi ke kolům stála lavička.

Gray k ní přikročil.

Hodnoty na displeji začaly opět narůstat.

Strávil tu snad Polk nějakou dobu? Proto je zbytková radiace silnější?

Odhrnul větvíčku svídy a zjistil, že se před ním otvírá široký výhled na National Mall včetně Smithsonského hradu za ním. Čekal tu profesor, dokud nezískal dojem, že už je bezpečné, aby pokračoval? Gray mžoural proti světlu slunce. Vzpomněl si na Malcolmovu diagnózu: oslabení organismu a zhoubný rozklad tkání. Polk mlel z posledního. Nakonec ho zřejmě z jeho úkrytu vyhnalo zoufalství.

Proč?

Gray už se chystal odejít, když si Kowalski odkašlal. Klečel na jednom kolenu a oprašoval si botu, ale druhou paží sáhl pod lavičku. „Podívejte se na tohle,“ řekl a stoupl si. V ruce držel dalekohled.

Gray k němu přiblížil detektor. Hodnoty radiace prudce stouply. „Pěkně září.“

Kowalski se zašklebil a přidržel dalekohled za řemínek co nejdál od sebe. „Vezměte si ho, rychle.“

Gray poslechl. Obavy jeho společníka byly zbytečné. Dalekohled sice zářil, ale ne o mnoho víc, než kolik činí běžné pozadí.

Gray si jej přiložil k očím a podíval se k hradu. Obraz budovy mu narostl před očima. Před vchodem se právě mihl nějaký chodec. Gray v dalekohledu rozeznal jeho rysy. Vzpomněl si na Polkovu naléhavost, když se k sobě blížili. Tehdy ji považoval za součást prosby o milodar. Nyní ale měl podezření, že ho Polk poznal. Třeba ho k němu netáhlou pouhé zoufalství. Třeba si všiml Graye, jak kráčí přes park, a vyšel ze svého úkrytu, aby ho zastavil.

Gray uložil dalekohled do vaku s olovenou vrstvou, který mu visel u pasu. „Jdeme.“

Za houštinou Gray sledoval stopu na západ podél Madison Drive až k širokému schodišti.

Stopa zahnula ke schodům.

Gray vzhlédl a zjistil, že stojí u vchodu do jednoho z nejslavnějších smithsonských muzeí: Národního muzea přírodních dějin. Zdejší

budova obsahovala obrovskou sbírku exemplářů z celého světa – ekologických, geologických i archeologických – od těch nejmenších zkamenelin až po celého tyranosaura.

Gray zaklonil hlavu. Kupole muzea vyrůstala nad trojúhelníkovým sloupořadím podpíraným šesti obřimi korintskými pilíři. Grayovi najednou došlo, jak moc se průčelí muzea podobá tomu řeckému chrámu na profesorově minci.

Mohla by tu být nějaká souvislost?

Věděl, že než se pustí za stopou dovnitř, měl by se ohlásit ústředí. Stáhl se ke straně, opřel se o kamennou balustrádu a navázal spojení na kódované lince. Okamžitě se mu ozval ředitel Crowe.

„Našel jste něco?“ zeptal se Painter.

Gray nezvyšoval hlas a stále do svého hrdelního mikrofonu jen šeptal. „Profesorova stopa podle všeho vede do nitra smithsonského muzea přírodních dějin.“

„Do muzea?“

„Budu pokračovat v pátrání uvnitř, ale existuje nějaká spojitost mezi ním a tím muzeem?“

„O žádné nevím, ale prověřím to.“

Grayovi se vybavil úryvek z jejich předchozího rozhovoru o minulosti profesora Polka. „Pane řediteli, je tu ještě jedna věc. Něco jste mi zatím nevysvětlil.“

„O co jde, veliteli?“

„Řekl jste, že profesor Polk Sigmu vymyslel. Jak tomu mám rozumět?“

Po chvíli ticha Painter odpověděl otázkou: „Grayi, co víte o organizaci, která si říká Iásónové?“

Graye podivný zvrat konverzace zaskočil. Nedokázal si vůbec představit souvislost. „Pane?“

„Iásónové jsou vědeckou výzkumnou společností vzniklou za časů studené války. Patřili k ní přední vědci z různých oborů, včetně mnoha držitelů Nobelovy ceny, kteří se spojili, aby radili vojenské elitě ohledně technologických projektů.“

„Profesor Polk byl taky členem?“

„Ano. V průběhu let Iásónové mnohokrát dokázali svoji cenu. Scházeli se každé léto a debatovali o technologických inovacích. A abych odpověděl na vaši otázku, právě na jedné takové schůzce Archibald Polk

navrhl vznik vojenské skupiny vyšetřovatelů, kteří by sloužili DARPA jako terénní agenti.“

„A tak se zrodila Sigma.“

„Přesně tak. Nejsem si ale jistý, jestli to má nějakou významnou spojitost s vraždou. Podle toho, co jsem slyšel, se Polk schůzek Iásónů už řadu let neúčastnil.“

Gray hleděl na impozantní řecké průčelí. „Třeba tady v muzeu pracoval jeden z jeho kolegů. Možná přišel za ním.“

„To je dobrá linie vyšetřování. Pořádám se na to, ale možná mi to zabere nějaký čas. V posledních letech se ta organizace stávala stále více a více tajnostkářskou. Dnes jsou Iásónové rozděleni podle jednotlivých přísně tajných projektů a už ani netuší, co dělají ostatní členové. Ale zavolám pár lidem.“

„A já budu sledovat tuhle stopu.“ Ukončil hovor a mávl na Kowalského. „Pojďte. Jdeme dovnitř.“

„Nejvyšší čas vypadnout z toho zatraceného sluníčka.“

Gray se nehádal. I on po vstupu do budovy ocenil stinný interiér se zapnutou klimatizací. Muzeum bylo otevřené pro veřejnost, ale Gray ukázal hlídači, který obsluhoval u vchodu detektor kovů, svůj průkaz.

Hlídač mu pokynul, ať pokračuje dál.

Hlavní rotunda Graye zarazila už pouhou rozlehlostí. Půdorys rotundy měl tvar osmiúhelníku a strop se nacházel ve výšce třípatrového domu. Každé poschodí lemovaly další pilíře vedoucí k masivnímu dómu. Okny kolem galerie a kruhovým otvorem na vrcholu kopule se dovnitř linulo jasné světlo.

Uprostřed rotundy stál jeden ze symbolů muzea: osmitunový samec slona afrického s pozvednutým chobotem a zahnutými kly na ploše uschlé trávy. Polkova stopa vedla kolem slona k veřejnému schodišti.

Cestou si Gray všiml plakátu pověšeného vysoko na levé stěně, který návštěvníky upozorňoval na to, že příští měsíc bude otevřena nová výstava. Plakát zobrazoval hlavu Medúzy s klubkem svíjejících se hadů místo vlasů, odrážející se v lesklém kruhovém štítu. Gray mimoděk zpomalil.

Představil si Polkovu podivnou minci a znovu si přečetl název připravované expozice. Měl pocit, že je opravdu na správné stopě.

ZAPOMENUTÉ ZÁHADY ŘECKÉ MYTOLOGIE

V zešeřelé místnosti hleděli dva muži přes jednostranně průhledné sklo do dětského pokoje. Seděli v kožených křeslech před čtyřmi stupni s vyvýšenými sedadly, momentálně prázdnými.

Jednalo se o soukromou schůzku.

Sousední pokoj za zrcadlem byl jasně osvětlený. Stěny byly natřeny nabílo s jemným náznakem nebeské modře, barvou, jež podle psychologických poznatků měla navozovat klidné, meditativní stavy. V místnosti stála postel s kytičkovanou přikrývkou, otevřená krabice na hračky a stolek dětské velikosti.

Starší z obou mužů seděl ve svém křesle naprosto rovně. U boku měl odřené zavazadlo, jež obsahovalo rozloženou odstřelovací pušku Dragunov.

Druhý, sedmapadesátiletý muž byl o dvacet let mladší než jeho ruský společník. Hrbil se na křesle v dokonale nažehleném obleku. Díval se na dívku stojící před umělohmotným podstavcem, která se probírala podnosem s barevnými fixy. Poslední půl hodiny na papír upnutý ve stojanu pečlivě kreslila zelený obdélník. Jezdila po čtvrtce pomalými tahy v hypnotickém rytmu.

„Doktore Rajeve,“ promluvil muž, „rozhodně nechej pochybovat o vašich slovech, ale jste si absolutně jistý, že to doktor Polk neměl u sebe?“

Doktor Jurij Rajeve si povzdychl. „Věnoval jsem tomuto projektu celý život.“ *A taky duši*, dodal v duchu. „Nedopustím, aby ho někdo zničil, když jsme tak blízko cíle.“

„Kde to tedy je? Ten laciný motel, ve kterém naposledy přespal, jsme prohledali. Nikde nic. Vyprovokovalo by příliš mnoho otázek, kdyby ta věc měla skončit v nepřátelských rukách.“

Jurij střelil pohledem po muži ve vedlejší křesle. John Mapplet-horpe, vedoucí jednoho z oddělení Obranné zpravodajské agentury, měl podlouhlý obličej s povislými sanicemi a váčky pod očima, jako kdyby byl vyrobený z vosku a zdržel se příliš dlouho na sluníčku. I odstín, na který si barvil vlasy, byl příliš tmavý a jasně dokládal jeho ješitnost. Ne že by Jurij měl právo kritizovat něčí snahu zakrýt vlastní stáří. Sám měl stále pěkně vypracované tělo, rychlé reflexy a jeho mozek byl bystrý a čilý jako kdykoliv v minulosti. Bojoval s postupem času injekcemi

androgenů a růstového hormonu i pravidelným cvičením. Jeho ovšem nepoháněla ješitnost.

Hleděl do osvětleného pokoje.

Ne, ješitnost to opravdu není.

Mapplethorpe bubnoval prsty do opěradla křesla. „Musíme získat zpátky, co Polk ukradl.“

„U sebe to neměl,“ ujistil Jurij Mapplethorpa rázněji. „Je to příliš velké, než aby to měl u sebe, třeba i pod sakem. Naštěstí jsem ho zastavil včas. Než si mohl s někým promluvit.“

„Doufám, že máte pravdu. Kvůli nám všem.“ Mapplethorpe obrátil svou pozornost zpátky k dětskému pokoji. „A opravdu se jí ho podařilo vystopovat až z Ruska?“

Jurij přikývl a v hlase mu zazněla otcovská pýcha. „S ní a s jejím bratrem jsme možná konečně dosáhli průlomu.“

„Škoda, že nemohla být o něco rychlejší.“ Mapplethorpe nespokojeně mlaskl jazykem. „Dcera mého švagra má chlapce s autismem. Už jsem se vám o tom zmínil? Ale není to žádný idiotský génius. Sotva si dokáže zavázat tkaničky.“

Jurij se naštětil. „Dávám přednost termínu *autistický* génius.“

Mapplethorpe pokrčil rameny.

Jurijova nechuť k tomuto Američanovi dále vzrostla. Jen málo lidí skutečně chápalo autismus, dokonce i v lékařské profesi. Jurij tuto poruchu znal velice dobře. Vlastně se jednalo o celé spektrum poruch charakterizovaných problémy v komunikaci a sociálních interakcích spolu s nenormálními reakcemi na různé vjemy. To bohužel vedlo u dětí k opožděné a špatné schopnosti používat mluvený jazyk, k opakovaným mechanickým pohybům a tikům, k přehnané fixaci na různé předměty a často také k abnormálním reakcím na různé události nebo lidi.

Občas ale taková porucha dala vzniknout zázraku.

Ve vzácných případech autistické dítě vykazovalo skutečnou genialitu v nějaké úzce specializované oblasti, jako je matematika, hudba či výtvarné umění. Známky takového talentu je možné nalézt přibližně u desetiny autistických dětí, ale Jurij se zajímal pouze o nejvýzavnější z nich, o ty, jejichž schopnosti překračovaly samotnou definici geniality. Po celém světě takových jedinců nežilo více než čtyřicet, ale i mezi tak výjimečnými lidmi někteří dalece převyšovali jiné.

A všichni pocházeli z jedné genetické linie.

V hlavě mu zaznělo staré cikánské slovo.

Šovihani.

Hleděl oknem na tmavovlasou dívku.

Mapplethorpe vedle něj zamumlal: „Nikdo nesmí mít sebemenší tušení o tom, co děláme. Jinak bude norimberský proces s nacisty vypadat jako řešení běžné dopravní nehody.“

Jurij neodpověděl. Mapplethorpe sotva chápal celý rozsah výzkumu. Po pádu Berlínské zdi ale Jurij potřeboval nové finanční zdroje, aby mohl pokračovat v práci. Trvalo deset let, než si pomalu otestoval různé možnosti v Americe. Zprvu jeho snaha vypadala beznadějně, ale pak se náhle změnilo politické klima. Celosvětová válka proti terorismu vytvořila nová spojení a koalice. Z nepřátel se rázem stali přátelé. Bylo to nové období s novou morálkou. Řčení *úcel světa prostředky* bylo povýšeno na zákon.

Jakékoliv prostředky.

Pokud jde o obecné dobro.

Jurijova vláda si to uvědomovala už dávno. Jen Američanům trvalo dlouho, než tuto krutou skutečnost pochopili také.

„Co ta holka dělá?“ zeptal se Mapplethorpe.

Jurij se vytrhl ze zadumání a vstal. Saša stála u stojanu s černým fixem v ruce a její paže kmitala nad čtvrtkou papíru. Píchlala do obrázku a vytvářela rychlé čáry, zdánlivě bez vzoru. Chvilí pracovala v jednom rohu, po chvílce zase v druhém.

Mapplethorpe si pohrdavě odfrkl. „Říkal jste, že je na kreslení dobrá.“

„Vždyť taky je.“

Saša pokračovala v práci. Zelený obdélník, který namalovala jako první, se začal plnit černými čárami a tečkami. Druhou paži měla nehybně nataženou od těla, jako kdyby musela hledat rovnováhu oproti nějaké síle mimo tento svět.

Konečně spustila obě paže podél těla.

Odvrátila se od podstavce a usedla na zem se zkříženýma nohama. Začala se jemně kývat a na čele se jí perlit pot. Sáhla pro odhozenou dřevěnou kostku a otáčela ji v prstech, jako kdyby se snažila vyřešit nějakou hádanku, jež byla známa jen jí samotné.

Jurij se podíval na její dílo.

Mapplethorpe se k němu připojil. „Co to mělo znamenat? Je to jenom čmáranice.“

„*Nět.*“ Jurij omylem vklouzl do ruštiny. Dělal si starosti... velké starosti. Přispěchal ke dveřím do vedlejšího pokoje. Mapplethorpe ho následoval. Saša se jen pohupovala a kolébala s kostkou v ruce. Jurij z minulých zkušeností věděl, že teď bude nějakou dobu ztracená pro okolní svět.

Také se ale dozvěděl pár věcí o jejím talentu.

Sáhl k podstavci a strhl z něj čtvrtku papíru.

„Co to děláte?“ zeptal se Mapplethorpe.

Jurij otočil kresbu vzhůru nohama a znovu ji připevnil k podstavci. Saša občas malovala obráceně, což nebylo mezi autistickými génii nijak neobvyklé. Často vnímali svět ve zcela odlišné perspektivě. Čísla jako zvuky. Slova jako vůně.

Ohlédl se k Saše.

Její jasně modré oči zůstávaly upřeny na dřevěnou kostku.

Jurij se znovu otočil a všiml si Mapplethorpova ohromení. Američan přistoupil k obrázku. Ukázal na něj, oněmělý úžasem. Konečně se mu podařilo vyrazit několik slov: „Dobrý bože... To vypadá jako slon v muzeu.“

Jurij se zahleděl na kresbu. Srdce mu bušilo v hrdle. Saša neměla podobné věci dělat, pokud k nim nedostane pokyn. Právě takové obrázky je přivedly k doktoru Polkovi – náčrt National Mallu a Smithsonského hradu – a poté i k odstřelovacímu hnízdu v nehlídaném koutě

parku. Museli jednat rychle, na reakci nezbyvaly ani dvě hodiny. Sašina schopnost měla svá omezení.

Mapplethorpe se naklonil blíž. „Ta místnost... Myslím, že ji znám. Byl jsem tam s vnučaty zrovna před dvěma týdny. Je to hala muzea přírodních dějin.“

Jurij se zamračil. „Toho v National Mallu?“

Na místě, kde se dnes tak dlouho skrývala jeho kořist.

Mapplethorpe přikývl.

Jurij se zahleděl k zrcadlu na vlastní odraz. Vycítila Saša jeho přítomnost tam vzadu? A, což bylo ještě důležitější, vycítila i Mapplethorpovy starosti ohledně toho, co doktor Polk ukradl?

Dalo se to zjistit jediným způsobem.

Jurij ukázal na kresbu a oslovil Mapplethorpa. „Navrhuji, abyste tam poslal svoje muže. Okamžitě.“

18.48

Gray pokračoval do útrob muzea. Polkova radioaktivní stopa ho vedla kolem vycpaného slona v ústřední hale a dále k veřejnému schodišti. Sledoval ji na spodní podlaží a ještě níže. Končila u bezpečnostních

dveří označených nápisem JEN PRO ZAMĚSTNANCE MUZEA. NÁVŠTĚVNÍKŮM VSTUP ZAKÁZÁN.

Gray je zkusil otevřít. Byly zamčené elektronickým zámekem, který vyžadoval magnetickou zaměstnaneckou kartu. Gray se zachmuřil. Jak tudy potom mohl projít Polk? Dotkl se hrdelního mikrofonu a zavolal na ústřední velitelství.

Painter se ozval okamžitě. „Veliteli?“

„Pane, potřebuji pomoc.“ Gray svému nadřízenému vysvětlil, kam ho stopa zavedla. „Musím získat přístup dovnitř.“

„Okamžik, Grayi. Rozšířím platnost vaší karty na smithsonská muzea.“ Následoval okamžik ticha. Gray si představoval, jak ředitel tuká do počítače.

Kowalski se vedle něj opřel o zeď a pohvizdoval si mezi sevřenými zuby.

„Zkuste to teď,“ řekl nakonec Painter.

Gray protáhl kartu čtecím zařízením a slyšel, jak se uvolnila západka. „Funguje. Dám vám vědět, co jsme našli.“

Příkrčený prošel dveřmi a vydal se do neveřejných prostor muzea. Nelišily se nijak významně od zbytku budovy, snad jen ještě větší praktičností: mramorové podlahy tu byly desetiletými užívání ohlazeny do zrcadlového lesku, ze stropů visely zářivky a zamlžená okénka na dřevěných dveřích označovala jednotlivá oddělení muzea.

ENTOMOLOGIE, ZOOLOGIE BEZOBRATLÝCH, PALEOBIOLOGIE, BOTANIKA.

Stopa je vedla bludištěm chodeb a signál nakonec zesílil u jedněch neoznačených dveří. Gray mávl detektorem kolem kliky. Čísla na digitálním displeji okamžitě narostla. Gray ustoupil a všiml si, že chodbou dál pokračuje slabší stopa. Chodba končila rozlehlou místností na vzdálenější straně lemovanou ocelovou zvedací roletou. Místo, kde se překládalo zboží. Gray se rozhlédl chodbou na obě strany a představil si tu přízračného Polka. Profesor určitě vstoupil do muzea přes překladiště a pokračoval k přednímu vchodu.

Udělal to, aby setřásl případné pronásledovatele?

Kowalski zkusil vzít za dveřní kliku. „Odemčeno,“ zabručel a otevřel dveře dokořán.

Před nimi se objevila temná místnost páchnoucí prachem, slámou a v náznaku také cedrovým dřevem.

Gray sáhl dovnitř a nahmatal vypínač. Rozsvítil. Zadní polovinu velké

místnosti vyplňovaly police a regály s dřevěnými bednami označenými cedulkami. Několik jich bylo otevřených a na podlahu z nich přetékala balicí sláma a modernější polystyren.

Skladiště.

Nalevo od dveří stál na osamělém stole počítač s tiskárnou. U druhé stěny se nacházela řada stolů s vyskládanou keramikou a zdobenými kamennými bloky. Někdo tu pořizoval soupis předmětů. Na dřevěných paletách na podlaze dál v místnosti spočívaly větší objekty: mramorová socha ženy s ulomenými pažemi, zrezivělá bronzová bysta býčí hlavy, základna nějakého kamenného sloupu.

Gray se vydal po Polkově stopě a uvažoval, co sem asi profesora přivedlo. Skrýval se jen před procházejícím hlídačem? Zdálo se však, že mířil přímo sem. Stopa pokračovala rovnou k jednomu z předmětů na dřevěných paletách: ke kamenné klenbě pokryté rytinami. Artefakt sahal do výše pasu a v horní části měl otvor. Připomínal žulový model sopky, jenže popsáný. Gray se sklonil k nápisu.

Stará řečtina.

Zamračeně přešel po klenbě detektorem radioaktivity.

Polkova stopa předmět obcházela.

Gray si prohlížel artefakt ze všech stran. Co na něm zavražděného profesora tak upoutalo?

Než o tom mohl rozjímát dál, zleva se ozvala rána. Otočil se v okamžiku, kdy Kowalski uskakoval od jednoho ze stolů. V ruce svíral ucho amfory, zatímco zbytek nádoby ležel roztržštěný na podlaze. „Ono... ono se to rozbilo.“

Ten chlap měl dar pro konstatování zjevného.

Gray zavrtěl hlavou. Měl Kowalského nechat na chodbě. Byl tu jako slon v porcelánu – jenže slon by se jistě dokázal ovládat líp.

„Bylo to křehký, ksakru.“ Přesto to ale znělo, že se spíš zlobí sám na sebe. „Pojďte se podívat na tohle.“ Ukázal odlomeným uchem ke stolní desce.

Gray k němu přistoupil. Na stole ležely hromádky starých řeckých mincí. Podle mezery v druhé řadě jedna z nich chyběla. Mohlo se jednat o Polkovu minci? Takhle k ní tedy přišel?

„Narazil jsem do nohy a zkoušel jsem to chytit.“ Kowalski opatrně položil zbytek vázy na stůl. „Rozpadla se mi v rukách.“

„To nic. Jenom vám to strhnou z výplaty.“

„Krucí. Kolik myslíte, že to stálo?“

„Pár stovek.“

Kowalski si ulehčeně oddechl. „To není tak hrozný.“

„Pár stovek tisíc,“ upřesnil Gray.

„A do kravský pr...“

Jeho reakci přerušilo zarachocení dveřní kliky. Gray už se začal otáčet, ale Kowalski ho popadl svou obrovskou tlapou a strhl ho za sebe. Zastínil Graye vlastním tělem a plynulým pohybem vytrhl z ramenního pouzdra pistoli kalibru 12 mm.

Do místnosti vstoupila štíhlá žena. Právě něco hledala v kabelce a nevnímala přítomnost obou mužů. Dokonce automaticky sáhla po vypínači, než jí naráz došly dvě věci: že se tu už svítí a že jí na hrud' míří pistol' nějaký chlap jako hora.

Vyjekla a zacouvala do dveřního sloupku.

„Pardon,“ zabručel Kowalski a zvedl hlaveň ke stropu.

Gray spěšně obešel zmateného bodyguarda. „To je v pořádku, madam. Pracujeme u ostrahy muzea a vyšetřujeme vloupání.“

Kowalski ukázal pistol' na rozbitou vázu na podlaze. „Jo, někdo rozbil tohle.“ Střelil po Grayovi pohledem, jímž ho žádal o potvrzení své historiky, a zasunul si zbraň zpátky do pouzdra.

Žena si tiskla kabelku k hrudi a druhou rukou si posunula drobné brýle, které měla na nose. S kaštanovými vlasy zastříženými na mikádo a drobnou postavou vypadala na vysokoškolskou studentku, ale podezřívavě svraštelé oči naznačovaly, že je ve skutečnosti nejméně o deset let starší.

„Ukážete mi nějaké průkazy?“ zeptala se pevně a zůstávala u otevřených dveří.

Gray pozvedl svoji černou identifikační kartu. Byla na ní jeho fotografie a zdobná zlatá pečeť. „Jestli chcete, řeknu vám telefonní číslo, na kterém si můžete ověřit, kdo jsme.“

Zamžourala na průkaz a zdálo se, že se trochu uvolnila, i když ramena držela stále ztuhle napjatá. Rozhlédla se po místnosti. „Bylo něco ukradeno?“

„To možná poznáte spíš vy,“ odpověděl Gray s nadějí, že jim dotyčná žena pomůže. „Všiml jsem si, že ze zdejšího stolu podle všeho zmizela jedna mince.“

„Cože?“ Zapomněla na veškeré váhání a přispěchala ke stolu. Jakmile přeletěla pohledem prázdné místo, po obličeji se jí rozlil nešťastný výraz. „Ale ne... Tuhle sbírku nám půjčilo delfské muzeum.“

Zase Delfy.

Ohlédla se k popsané kamenné klenbě, která podle všeho přilákala Polkovu pozornost. Možná to bylo proto, že se o ni Kowalski opíral. „Nedotýkejte se toho, prosím.“

Kowalski se napřímil a podíval se na svou dlaň, jako kdyby to byla její vina. Měl aspoň tu slušnost, aby mírně zčervenal. „Promiňte.“

„Smím se zeptat, co to je?“ řekl Gray jakoby nic a kývl ke klenbě.

Ustaraně si zamnula ruce. „Zlatý hřeb sbírky. Připravený na nadcházející výstavu. Díky bohu, že to ti zloději nepoškodili.“ Obešla předmět, aby se ujistila, že je v pořádku. „Je starý více než šestnáct set let.“

„Ale co je to?“ naléhal Gray.

„Říkalo se tomu omfalos, což lze zhruba přeložit jako ‚pupek‘. Ve starém Řecku byl omfalos považován za bod, kolem kterého se otáčí celý vesmír. Souvisí s ním mnoho legend a mýtů a je mu připisována obrovská moc.“

„Jak jste ho získali?“

Kývla ke stolu. „Pochází ze stejné sbírky jako ten zbytek. Půjčilo nám ho delfské muzeum.“

„Delfské? Jde o ty Delfy, kde stál chrám delfského orákula?“

Vrhla po Grayovi překvapený pohled. „Správně. Omfalos zdobil vnitřní svatyni chrámu. Nejsvětější místo stavby.“

„Přímo tenhle kámen?“

„Ne. Bohužel jde o repliku. Donedávna se všichni domnívali, že se jedná o originál, popisovaný v dávných příbězích Plutarcha a Sokrata. Sesterství delfských věštkyň se ovšem datuje tři tisíce let do minulosti a tenhle předmět je o polovinu mladší.“

„Co se stalo s původním omfalem?“

„Ztratil se. Nikdo neví, kde je.“

Narovnala se a přešla ke dveřím, kde visel pracovní plášť. Oblékla si ho a připnula si na něj muzejní vizitku z košile.

Teprve v tu chvíli si Gray všiml jejího průkazu. Byla na něm fotografie a jméno:

E. POLKOVÁ.

„Polková...“ přečetl nahlas.

„Doktorka Elizabeth Polková,“ řekla.

Gray pocítil zlou předtuchu. Náhle věděl, proč starý profesor přišel právě sem. „Neznáte náhodou nějakého Archibalda Polka?“

Zahleděla se mu upřeně do očí. „To je můj otec. Proč?“

3. kapitola

5. ZÁŘÍ, 19.22

WASHINGTON

„Mrtvý?“

Gray se opíral o hranu stolu ve skladišti muzea. Chápal, jakou bolest jí jeho slova způsobila. Elizabeth Polková se zhroutila do křesla. Neplakala. Šok jí prozatím vysušil všechny slzy. Sundala si však brýle, jako kdyby se připravovala na to, co ještě přijde.

„Slyšela jsem o té střelbě v parku,“ zamumlala. „Vůbec mě ale nenapadlo...“ Zavrtěla hlavou. „Byla jsem celý den tady dole.“

Kam nedosahuje signál mobilních telefonů, pomyslel si Gray v duchu. Painter se zmínil o tom, že se pokoušel spojit s Polkovou dcerou. A ona přitom byla celou dobu hned na druhé straně parku.

„Omlouvám se, že tak naléhám, Elizabeth,“ řekl nahlas, „ale kdy jste naposledy viděla svého otce?“

Polkla. Začínala ztrácet kontrolu. Hlas se jí chvěl. „Já... nevím přesně. Asi před rokem. Nepohodli jsme se. Ach, bože, co jsem mu řekla...“ Položila si dlaň na čelo.

Gray v jejích očích četl bolest a lítost. „Určitě věděl, že ho máte ráda.“

Střelila po něm tvrdým pohledem. „Děkuji za vaše slova, ale vy jste ho neznal, nebo ano?“

Gray cítil, že pod zakřiknutým knihomolským zevnějškem se ukrývá ocelové jádro. Čelil jejímu hněvu, protože si uvědomoval, že je namířen spíše do jejího vlastního nitra než proti němu. Kowalski se stáhl k opačnému koutu místnosti. Celá scéna mu zjevně nebyla příjemná.

Gray se otočil a ukázal ke stolní desce s řadami starých mincí. „Vím to, protože jsme u jeho těla našli mince.“ Vzpomněl si, co mu o ní říkal Painter. „Šlo o mince s bystou Faustiny starší na jedné straně a delfským chrámem na druhé.“

Vykulila oči a zahleděla se na mezeru mezi mincemi na stole.

Gray pozvedl paži. „Před tím, než ho zastřelili, přišel sem. Do vaší pracovny.“

„To není moje pracovna,“ zahučela a rozhlédla se, jako kdyby tu hledala otcova ducha. „Dělám tu nějaké výzkumy na doktorskou dizertaci. Vlastně to byl právě můj otec, kdo zatahal za nitky a zařídil mi místo v delfském muzeu v Řecku. Byla jsem tam až do minulého měsíce. Teď tu dohlížím nad přípravou té expozice. Nemyslela jsem si, že otec ví o mé přítomnosti. Zejména po té naší...“ Mávla rukou a nedokončila větu.

„Zřejmě se o vás nepřestal zajímat.“

V očích se jí zaleskly slzy, které jí vzápětí stekly po jedné tváři. Otřela si je rukávem pracovního pláště.

Gray ji nechal chvíli na pokoji a podíval se na Kowalského, který jako pomalu obíhající měsíc znuděně obcházel kamenný omfalos. Gray věděl, že stejnou dráhu sledoval i Elizabetin otec. Jenže proč?

Elizabeth položila tutéž otázku. „Proč sem přišel? A proč vzal tu minci?“

„Nevím. Ale jsem si docela jistý, že váš otec věděl o tom, že ho někdo pronásleduje.“ Vzpomněl si, jak Polkova stopa vedla odlehlými, sníženými oblastmi parku. Chtěl se spojit se Sigmou, ale zároveň zůstat v úkrytu. „Možná tu minci vzal pro případ, že by byl zavražděn. Byla zašlá a špinavá, a kdyby mu útočník jen zběžně prohledal kapsy, snadno ji mohl přehlédnout. Podrobnější prohlídka v márnici by ovšem jistě odhalila, o jak podivný předmět se jedná. Zřejmě doufal, že vyšetřovatele zavede sem. Do této pracovny, kde byste nahlásila její krádež.“

Ženiny slzy za jeho řeči vyschly. „Ale proč by to dělal?“

Gray zavřel oči, zamyslel se a představil si sám sebe na Polkově místě. „Jestli se s tou mincí nepletu, váš otec se bál, že ho někdo prohledá. Musel vědět, že jeho pronásledovatelé jdou po něčem konkrétním. Po něčem, co měl u sebe...“

No jistě.

Otevřel oči, vstal a zvedl z křesla i Elizabeth. Pozorně se rozhlédla po místnosti, ale tentokrát nikoliv proto, aby pátrala po duchách zemřelých. Gray viděl, že pochopila. Zamračila se a nasadila si brýle.

„Třeba tu otec ukryl to, co hledali ti vrahové.“

Gray zamířil ke kuželovitému kameni za Kowalským. „Váš otec se podle všeho zejména zajímal o chrámový omfalos.“

Elizabeth ho zachmuřeně následovala. „Jak to můžete vědět?“

Gray jí stručně vysvětlil, jak sem došli podle radioaktivního signálu. „Otcova stopa vedla sem a vzhledem k intenzitě detekovaného záření musel u toho artefaktu strávit značnou dobu.“

Elizabeth zbledla, když se dozvěděla, že její otec trpěl následky ozáření, ale přesto mávla na Kowalského. „Támhle na zdi je baterka.“

Přikývl a přinesl ji.

Přistoupila ke kamenu. „Vypadá sice masivně, ale ve skutečnosti je uvnitř dutina. Vlastně nejde o víc než o obrácenou žulovou nádobu.“ Ukázala k otvoru na vrchní straně omfalu.

Gray pochopil. Její otec klidně mohl něco vhodit dovnitř. Vzal si od Kowalského baterku a posvětil si dovnitř. Kámen byl vskutku dutý. Dole uviděl latě z dřevěné palety, na které předmět ležel. Stočil kužel světla ke straně a spatřil něco, co připomínalo naleštěný kámen přibližně o velikosti menšího melounu.

„Nepoznám, co to je,“ zamručel a narovnal se. „Musíme ten kámen zvednout.“

„Je moc těžký,“ odpověděla Elizabeth. „Z bedny ho muselo vykládat šest mužů. Mezi náradím vzadu je páčidlo. Mělo by se nám ho podařit aspoň naklonit. Musíme ale opatrně.“

„Dojdu pro něj,“ nabídl se Kowalski.

Vtom zazvonil na Elizabetině stole telefon. Přešla k němu a podívala se na displej, kdo sem volá. „Ostraha budovy.“ Podívala se na hodinky a poté na Graye. „Už je po zavírací době. Zřejmě chtějí zjistit, jak dlouho tu ještě budu pracovat.“

„Řekněte jim, že nejméně další hodinu.“

Přikývla a zvedla sluchátko. Ohlásila se a poslouchala. Povytáhla překvapeně obočí. „Rozumím. Hned půjdeme nahoru.“ Zavěsila a obrátila se ke Grayovi. „Někdo oznámil, že je tu uložená bomba. Tady v muzeu. Evakuují celou budovu.“

Gray neodpovídal. Věděl, že taková hrozba, zejména nyní, nemůže být pouhou náhodou. Stejnou myšlenku si přečetl i v jejích očích. „Někdo ví, že tu něco je,“ řekl pomalu. „Po dnešní střelbě v National Mallu nikdo jen tak nemávne rukou nad hrozbou bombového útoku. Je to dokonalá zástěrka pro prohledání budovy.“

Otočil se k omfalu.

Nezbýval čas na delikátní přístup.